

**PRAWNICZY
BIULETYN
INFORMACYJNY**

GRUDZIEŃ 2013

SPIS TREŚCI

Wstęp

Bartosz Łuć	<i>Krótko o prawie</i>	str. 2
-------------	------------------------	--------

Opracowania prawnicze

Aurelia Koksztys-Łuć	<i>Małżeński majątek odrębny, czyli majątek osobisty małżonków</i>	str. 3
Elżbieta Nowak	<i>Ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym – wyjątek czy norma w sprawach o podział majątku wspólnego?</i>	str. 4
Monika Obtulowicz	<i>Abitraż, czy spór przed sądem powszechnym? Charakter zapisu na sąd polubowny</i>	str. 4
Dominik Włodarczyk Anna Biel	<i>Przedawnienie tzw. mandatów parkingowych</i>	str. 7
Piotr Nachmann	<i>Zakończenie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy przed upływem okresu, na który została zawarta</i>	str. 7
Leszek Paterek Mateusz Słodczyk	<i>Korzystanie z cudzego znaku towarowego bez naruszania praw osoby uprawnionej</i>	str. 8
Stanisław Cabała	<i>Obrona współników spółki z o.o. przed naruszeniem ich uprawnień do pierwszeństwa nabycia udziałów</i>	str. 10
Mariola Więckowska	<i>Proces przekształcania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę akcyjną</i>	str. 11
Lech Dubiński	<i>Czy dopuszczalne jest wydanie wielu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia realizowanego na tym samym terenie? (cz I)</i>	str. 12

Felieton Prawniczy

Zygmunt Wieszczyk	<i>Koszty obsługi prawnej przedsiębiorców. Fakty i mity</i>	str. 14
-------------------	---	---------

Nietypowe sprawy. Nietypowe rozstrzygnięcia

Jerzy Szczepaniak	<i>Mobilny kantor walut</i>	str. 16
Z życia Kancelarii		str. 17
Prezentacja kancelarii		str. 18
Informacja o Fundacji Unikat		str. 31

Koordynatorem Stowarzyszenia Prawników Iuris Link jest Pani Paula Wiśniewska, studentka III roku Europeistyki na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego. Bezpośredni kontakt z Koordynatorem pod nr tel 78 298 54 03 oraz za pośrednictwem poczty elektronicznej na adres: paula.wisniewska@poczta.onet.pl

Wydawca:
Stowarzyszenie Prawników Iuris Link
Ul. Zamenhofska 20/2, 90 – 510 Łódź, KRS 300424

Redaktor Naczelny: adw. Bartosz Łuć

Adres redakcji:
ul. Zamenhofska 20/2, 90 – 510 Łódź
info@iurislink.pl, www.iurislink.pl

Druk: Profesjadruk

Biuletyn zaewidencjonowany
w rejestrze Dzienników i Czasopism
Sądu Okręgowego w Łodzi pod nr RPR 1126
Nr 2/2012

Drodzy Czytelnicy

Oddajemy Wam kolejny numer Biuletynu Informacyjnego Iuris Link w nowej szacie graficznej. Iuris Link działa już ponad dekadę a biuletyn ukazuje się w zasadzie od początku w niezmienionej formie. Uznaliśmy, że czas na zmiany i odświeżenie naszego wizerunku. Chcemy poznać Wasze zdanie o nowym logo Iuris Link oraz oprawie graficznej biuletynu, gdyż taka zmiana ma służyć nie tylko Stowarzyszeniu, ale również Wam jako odbiorcom naszych działań. Mam nadzieję, że praca profesjonalnego grafika w osobie artysty plastyka Roberta Oleszczuka, zostanie dobrze odebrana.

Równocześnie w imieniu członków Stowarzyszenia Iuris Link życzę Państwu Wesółych Świąt Bożego Narodzenia oraz Szczęśliwego Nowego 2014 Roku.

Prezes Bartosz Łuc

Przerwanie biegu przedawnienia w postępowaniu przed e-sądem

Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 66/13 stwierdził, że złożenie nawet nieskutecznego pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym przerywa bieg przedawnienia roszczenia. Stan faktyczny sprowadzał się do tego, że pozwany po wytoczeniu pozwództwa podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że pozew został złożony już po upływie terminu przedawnienia. Powód podniósł jednak, że jeszcze w okresie przed przedawnieniem złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwany złożył sprzeciw i sprawa została skierowana do zwykłego trybu. Sąd wezwał powoda do uzupełniania braków pozwu, a wobec nieusunięcia braków w terminie postępowanie umorzył. Sąd Najwyższy podzielił pogląd powoda, że takie działanie mieści się w dyspozycji art. 123 kc.

Szansa na rozszerzenie możliwości uzyskania umorzenia zaległości wobec ZUS za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. także na przedsiębiorców prowadzących nadal działalność

Zgodnie z ustawą z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą (Dz.U. Z 2012 r. Poz. 1551) można było wystąpić o umorzenie zaległości wobec ZUS za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. ale w przypadku gdy przedsiębiorca zakończył prowadzenie działalności przed 1 września 2012 r. Z uwagi na decyzję Komisji Europejskiej która uznała, że rozszerzenie tego uprawnienia również na przedsiębiorców kontynuujących działalność po 1 września 2012 r. nie narusza zasady konkurencyjności, istnieje szansa zmiany przepisów z korzyścią dla przedsiębiorców. Czas na składanie wniosków o umorzenie biegnie do stycznia 2015 r.

Ważne zmiany w najmie okazjonalnym

Przy okazji wprowadzeniem w życie ustawy o pomocy państwa w nabyciu pierwszego mieszkania przez młodych ludzi (Dz.U. Z 2013 r. Poz.1304) weszła w życie zmiana do ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 r. (tekst jednolity z 2013 r., Nr 31, Poz. 266 z późn. zm.). Zmiana rozszerzyła dotychczasowe uprawnienia przysługujące osobom fizycznym w zakresie tak zwanego najmu okazjonalnego, również na przedsiębiorców. Zmiana ta ma umożliwić rozwój budownictwa mieszkaniowego pod wynajem. Dotychczasowe przepisy powodowały sytuację, w której najemca lokalu mieszkalnego od przedsiębiorcy korzystał z daleko idącej ochrony jaką dawała ustawa. Teraz najemca będzie mógł złożyć również przedsiębiorcy oświadczenie w formie aktu notarialnego o dobrowolnym poddaniu się egzekucji w zakresie opróżnienia i wydania lokalu, wskazując jednocześnie lokal do którego będzie wyeksmitowany i zgodę właściciela tego lokalu.

Zgodnie z ustawą umową najmu okazjonalnego lokalu jest umowa najmu lokalu służącego do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, zawarta na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat. Do takiej umowy załącza się między innymi oświadczenie najemcy w formie aktu notarialnego, w którym najemca poddaje się egzekucji i zobowiązuje się do opróżnienia i wydania lokalu w terminie wskazanym w żądaniu jakie dostarczy mu wynajmujący, wskazanie przez najemcę innego lokalu, w którym będzie mógł zamieszkać w przypadku wykonania egzekucji oraz oświadczenie właściciela tego lokalu lub osoby posiadającej tytuł prawny do tego lokalu. Zawarcie umowy najmu okazjonalnego lokalu może być uzależnione od wpłacenia przez najemcę kaucji zabezpieczającej pokrycie należności z tytułu najmu oraz ewentualnych kosztów egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu. Kaucja nie może jednak przekraczać sześciokrotności miesięcznego czynszu za dany lokal, obliczonego według stawki czynszu obowiązującej w dniu zawarcia umowy. Umowa taka

wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Właściciel będący osobą fizyczną, nieprowadzący działalności gospodarczej w zakresie wynajmowania lokali zgłasza zawarcie umowy najmu okazjonalnego naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania właściciela, w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia najmu. Z tytułu najmu okazjonalnego, oprócz czynszu, właściciel może pobierać jedynie tzw. opłaty niezależne od właściciela (zazwyczaj dotyczące dostawy mediów), chyba że umowa stanowi inaczej. Właściciel może podwyższyć czynsz wyłącznie zgodnie z warunkami określonymi w umowie. Umowa najmu okazjonalnego wygasa po upływie czasu, na jaki była zawarta, lub ulega rozwiązaniu po upływie okresu wypowiedzenia tej umowy. Po wygaśnięciu lub rozwiązaniu umowy najmu okazjonalnego, jeżeli najemca dobrowolnie nie opróżni lokalu, właściciel doręcza mu żądanie opróżnienia lokalu. Żądanie takie zawiera między innymi termin, nie krótszy niż 7 dni od dnia doręczenia żądania najemcy, w którym najemca i osoby z nim zamieszkujące mają opróżnić lokal. W przypadku bezskutecznego upływu terminu na opróżnienie, właściciel składa do sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu a następnie może wszcząć egzekucję w celu odzyskania lokalu.

Zasiłek pogrzebowy także za symboliczny pochówek

W uchwale z dnia 2 lutego 2013 r. w sprawie I UZP 5/10 Sąd Najwyższy uznał, że zasiłek pogrzebowy przysługuje także w sytuacji, gdy nie doszło do pochówku zmarłego z powodu jego decyzji o przekazaniu ciała na rzecz instytucji naukowej w celach naukowych. Symboliczny pochówek polegał na złożeniu do grobu urny z puklem włosów zmarłego. ZUS odmówił wypłaty zasiłku twierdząc, że do pochówku de facto nie doszło. Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że celem wypłaty zasiłku pogrzebowego jest pokrycie kosztów pożegnania zmarłego, zgodnie z przyjętymi obyczajami.

Trwają prace nad ograniczeniem e-protokołu

W Ministerstwie Sprawiedliwości przygotowywane są zmiany w kodeksie postępowania cywilnego które mają wprowadzić zapis, że protokół z nagrywanej rozprawy będzie mógł zawierać także „wnioski i twierdzenia stron, wynik postępowania dowodowego oraz inne okoliczności istotne dla przebiegu postępowania”. Zmiany te są wynikiem zastrzeżeń do e-protokołów które zamiast przyspieszać postępowania, wydłużają je etapie postępowań apelacyjnych. Sędziowie muszą bowiem odsłuchiwać wielogodzinne nagrania z rozpraw, co trwa dłużej niż czytanie zwykłego protokołu. Zmiany te usankcjonują i usystematyzują coraz powszechniejszą praktykę sędziów, którzy dla własnej wygody wpisują do protokołu istotne dla nich zapisy z przebiegu rozprawy. E-protokół nie ma zniknąć, lecz będzie nadal gwarancją zapisu rzeczywistego przebiegu procesu. Zwraca się również uwagę na to, że wyraźnie dyscyplinuje on uczestników postępowania.

Zmiany we władzach Adwokatury i Radców Prawnych

Wybrane zostały nowe naczelne władze w korporacjach radców prawnych i adwokatów. Prezesem Krajowej Rady Radców Prawnych został radca prawny Dariusz Sałajewski z Opola. Prezesem Naczelnej Rady Adwokackiej został na drugą kadencję adwokat Andrzej Zwara. Obie grupy zawodowe stoją przed nowymi wyzwaniami na rynku usług prawnych. Liberalizacja dostępu do obu zawodów doprowadziła do wyraźnego wzrostu liczby profesjonalnych prawników w kancelariach adwokackich i radcowskich. Jednocześnie na rynku funkcjonuje ogromna rzesza prawników bez specjalistycznego wykształcenia działając w ramach tzw. firm prawnych, windykacyjnych, ubezpieczeniowych itp. Powoduje to powstanie zjawiska nieuczciwej konkurencji ze strony firm prawnych. Obie korporacje zawodowe rozpoczęły kampanie

wizerunkowe podkreślając swój profesjonalizm i gwarancje prawidłowego prowadzenia doradztwa prawnego, zwracając uwagę również obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej, wysokie normy etyczne przy wykonywaniu zawodu a nadto na posiadanie odpowiednich ubezpieczeń na wypadek popełnienia błędów. Są to istotne cechy które odróżniają adwokatów i radców prawnych od prawników bez tytułów zawodowych.

Bartosz Łuć, adwokat
Prezes Zarządu Stowarzyszenia
Prawników Iuris Link

Adwokacka Spółka Partnerska
Łuć Nachmann Nowakowski i Koksztys
Wrocław, Jelenia Góra

Małżeński majątek odrębny, czyli majątek osobisty małżonków

Aurelia Koksztys-Łuć

Zgodnie z obowiązującymi regulacjami, z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami majątkowa wspólność ustawowa. Wspólność majątkowa małżonków obejmuje przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (tzw. majątek wspólny). Natomiast przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Dodać przy tym należy, iż małżonkowie mają także możliwość innego ukształtowania ustroju majątkowego, w drodze majątkowej umowy małżeńskiej (intercyzji). W takich wypadkach skład majątku odrębnego małżonków będzie przedstawiał się inaczej. W przypadku ustawowego ustroju majątkowego w skład majątku odrębnego małżonków wchodzi następujące przedmioty majątkowe. Po pierwsze, do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej.

Po drugie, w skład majątku odrębnego wchodzi również przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił. Wyjątkiem od tej zasady są przedmioty zwykłego urządzenia domowego służące do użytku obojga małżonków. Są one objęte wspólnością ustawową także w wypadku, gdy zostały nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca wyraźnie inaczej postanowił. Po trzecie, w skład odrębnego majątku wchodzi prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej podlegającej odrębnym przepisom. Mowa tu przede wszystkim o wspólności majątkowej wspólników spółki cywilnej. Ponadto, w skład majątku odrębnego wchodzi także przedmioty majątkowe służące wyłącznie do zaspokajania osobistych potrzeb jednego z małżonków. Przedmiotami takimi są zwłaszcza: odzież i obuwie, przedmioty niezbędne ze względu na stan zdrowia (np. wózek inwalidzki, aparat słuchowy) lub związane z zainteresowaniami (np. sprzęt sportowy, instrumenty muzyczne).

Co więcej, w skład majątku odrębnego małżonków wchodzi również prawa niezbywalne, które mogą przysługiwać tylko jednej osobie (tytułem przykładu, będą to służebności osobiste, czy prawo dożywocia). W skład majątku odrębnego wchodzi również przedmioty uzyskane z tytułu odszkodowania za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia albo z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Także wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej jednego z małżonków wchodzi w skład majątku odrębnego małżonka. Podobnie, przedmioty majątkowe uzyskane z tytułu nagrody za osobiste osiągnięcia jednego z małżonków stanowią przedmioty majątku osobistego. Nagrodami za osobiste osiągnięcia są m.in. nagrody artystyczne, literackie, naukowe i inne. W skład majątku osobistego wchodzi także majątkowe prawa autorskie i prawa pokrewne, prawa własności przemysłowej oraz inne prawa twórcy.

W przypadku ograniczenia wspólności majątkowej małżonkowie w umowie wskazują, jakie przedmioty majątkowe nie wchodzi

w skład majątku wspólnego, a które powiększą ich majątek odrębny. Ustrój rozdzielności majątkowej polega natomiast na tym, że małżonkowie nie mają majątku wspólnego, a każde z nich ma swój majątek osobisty, którym zarządza i rozporządza samodzielnie. Także w przypadku ustroju rozdzielności z wyrównaniem dorobków, w czasie jego trwania każdy z małżonków posiada tylko majątek odrębny. Dopiero po ustaniu takiego ustroju majątkowego ma miejsce wyrównanie dorobków między małżonkami. W przypadku zawarcia majątkowej umowy małżeńskiej skład majątku wspólnego i odrębnego małżonków, przedstawia się inaczej.

W przypadku umownego rozszerzenia wspólności małżeńskiej majątek wspólny małżonków może zostać powiększony o pewne przedmioty wchodzące w skład majątków odrębnych (co skutkować będzie uszczupleniem majątku odrębnego). Przepisy prawa rodzinnego wyznaczają jednak granicę, do której można, w drodze małżeńskiej umowy majątkowej, rozszerzyć zakres wspólności ustawowej. Nie można przez umowę majątkową małżeńską rozszerzyć wspólności na: przedmioty majątkowe z tytułu dziedziczenia, zapisu lub darowizny; prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej; prawa niezbywalne, wierzytelności z tytułu odszkodowania za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia oraz z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a także niewymagalne jeszcze wierzytelności o wynagrodzenie za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej każdego z małżonków.

Ustalenie, co stanowi majątek osobisty, a co wchodzi w skład majątku wspólnego jest sprawą bardzo istotną. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji gdy po ustaniu wspólności ustawowej (a więc np. po rozwodzie) małżonkowie postanawiają przeprowadzić postępowanie o podział majątku wspólnego. Podziałowi podlegają bowiem tylko składniki majątkowe wchodzące w skład majątku wspólnego.

Aurelia Koksztys-Łuć
adwokat

Adwokacka Spółka Partnerska
Łuć Nachmann Nowakowski i Koksztys
Jelenia Góra, Wrocław

Ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym - wyjątek czy norma w sprawach o podział majątku wspólnego?

Elżbieta Nowak

Należy podkreślić, iż normy art. 23, 27 oraz 28 KRO statuują zasadę jednolitej partycypacji małżonków w kosztach utrzymania rodziny poprzez ponoszenie ciężarów, pobieranie pożytków w częściach równych (post. SN z 28.4.1972 r., III CRN 626/71, niepubl., post. z 5.10.1974 r., III CRN 190/74, niepubl.). Konsekwencją tych założeń jest również zasada wyrażona w art. 43§1 KRO stanowiąca, iż oboje małżonkowie mają ostatecznie równe udziały w majątku wspólnym. Wyjątki od tego domniemania wyrażają § 2 i 3 art. 43 KRO. Judykatura i doktryna prawa zwracają uwagę, iż ustalenie nierównych udziałów dopuszczalne jest wyłącznie w razie łącznego wystąpienia dwóch przesłanek, a mianowicie przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz istnienia ważnych powodów, które uzasadniają ustalenie nierównych udziałów (wyrok SN z 10.11.1976r., II CR 268/76, post. SN z 21.11.2002r., III CKN 1018/2000, post. SR w Koszalinie, z dnia 24.02.2010r., I Ns 417/07, post. SO w Koszalinie, z dnia 30.06.2010r., VII Ca 397/10). Ciężar udowodnienia okoliczności warunkujących ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym spoczywa na tym podmiocie, który zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów (postanowienie SN z 2.10.1997 r., II CKN 348/97, Legalis). Doprecyzowanie użytego w art. 43 § 2 KRO nieostrego pojęcia „ważne powody” zostało przez ustawodawcę pozostawione doktrynie i judykaturze. Przyjmuje się, że ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 KRO oznaczają względy natury moralnej, które sprawiają, iż w niektórych sytuacjach faktycznych równość udziałów małżonków w majątku wspólnym mogłaby być traktowana jako rozstrzygnięcie kolidujące z zasadami współżycia społecznego. A zatem ważne powody, o jakich mowa w art. 43 § 2 KRO, mają szerszy (nie tylko majątkowy) wymiar w porównaniu do ważnych powodów uzasadniających ustanowienie przez sąd rozdzielności majątkowej (art. 52 § 1 KRO). Przy ocenie istnienia „ważnych powodów”, o których mowa w art. 43 § 2 KRO, należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężarów na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (zob. postanowienie SN z 5.10.1974 r., III CRN 190/74, Legalis). Nadto w postanowieniu z dnia 26.11.1973r., III CRN 227/73, Sąd Najwyższy podniósł, iż przepis art. 43§ KRO może mieć zastosowanie nie w każdym przypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz tylko w tych wypadkach, gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości.

Zgodnie z bogatym dorobkiem doktryny w ujęciu art. 43 § 2 KRO za ważne mogą być uznane tylko takie powody, które zasługują na aprobatę w świetle zasad współżycia społecznego (zob. postanowienie SN z 28.4.1972 r., III CRN 626/71, Legalis). W pojęciu ważnych

powodów należy umieścić zachowywanie się małżonków w sposób szkodliwy dla interesów rodziny, przejawiające się w porzuceniu rodziny i niewykazywaniu żadnej troski o jej byt, prowadzeniu nagannego moralnie trybu życia, uchylaniu się od pracy. Przy ocenie zasadności zgłoszonego żądania o ustalenie nierównych udziałów nie ma znaczenia sama tylko wysokość pobieranych zarobków i uzyskiwanie dochodów oraz sposób i racjonalność ich wykorzystywania w ramach zaspokajania potrzeb rodziny. Zgodnie z postanowieniem SN z 2005-04-06 III CK 469/04 okoliczność, że zarobki jednego z małżonków były znacznie niższe niż zarobki drugiego małżonka nie może być jedyną podstawą do przyjęcia, że wystąpiły ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Jeżeli przez cały czas trwania związku małżonek nie trwał w majątku ani nie postępował z nim lekko-myślnie, to nawet jeżeli środki pochodzące z osiągniętych przez jednego małżonka zarobków, które wniósł do majątku wspólnego, były znacznie wyższe niż wniesione przez drugiego, nie uzasadnia to ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym (postanowienie SN z 2002-05-17 I CKN 643/00). Odnośnie zaliczenia pracy małżonka w gospodarstwie domowym na poczet przyczynienia się do powiększania majątku wspólnego należy przytoczyć stanowisko prof. T. Sokołowskiego (Wynagrodzenie za pracę i inne zarobki małżonka w ustroju wspólności ustawowej małżeńskiej oraz nakaz ich zapłaty do rąk małżonka, GSP 2007, Nr 17, poz. 233, teza 1), który stoi na stanowisku, że analiza wartości pracy żony powinna uwzględniać nie tylko wykonywanie obowiązków domowych, ale i uchylanie się od nich przez drugą stronę w takim stopniu, który bezspornie wskazuje, że ciężar obowiązków wychowawczych lub prac domowych spoczywać musiał, w analizowanym okresie, na barkach tylko jednej strony. Oprócz powyższego, doktryna zgodnie wskazuje, iż w pojęciu ważnych powodów nie mogą się mieścić okoliczności niezależne od małżonków, niezawinione przez nich lub zasługujące na usprawiedliwienie. Należy do nich zaliczyć np. brak pracy z powodu bezrobocia, kalectwo, długotrwałą chorobę, sprawowanie opieki nad osobami bliskimi, pobieranie nauki w celu osiągnięcia wyższych kwalifikacji zawodowych. W tejże kategorii nie mieści się również stwierdzenia w wyroku orzekającym rozwód lub separację obciążająca jednego z małżonków wina rozkładu pożycia małżeńskiego, jak i ustalenie w wyroku unieważniającym małżeństwo, że jedno z małżonków zawarło je w złej wierze.

Elżbieta Nowak
adwokat

Kancelaria adwokacka Elżbieta Nowak,
Koszalin

Abitraż czy spór przed sądem powszechnym? Charakter zapisu na sąd polubowny

Monika Obtulowicz

Zgodnie z treścią przepisów art. 1154 i n. k.p.c. (części piątej k.p.c.) w polskim prawie istnieje możliwość by strony zrezygnowały z rozstrzygnięcia go przez sąd powszechny na rzecz alternatywnego sądu - sądu polubownego.

Zasadą jest, iż strony mogą poddać pod rozstrzygnięcie sądu

polubownego spory o prawa majątkowe lub niemajątkowe, takie, które mogą być przedmiotem ugody sądowej, z wyjątkiem spraw o alimenty.

Według obiegowej opinii postępowanie przed sądem polubownym jest szybkie, odformalizowane i tańsze niż sądownictwo państwowe.

Twierdzenie to należy uznać za zasadne jedynie w wypadku sporów dotyczących materii specjalistycznej, bądź spraw o wysokiej wartości przedmiotu sporu.

W praktyce często okazuje się, iż rozstrzygnięcie prostej co do zasady sprawy, która w ramach k.p.c. rozstrzygnięta zostałaby w postępowaniu nakazowym bądź upominawczym staje się na drodze sądownictwa polubownego dużo bardziej kosztowne i czasochłonne niż postępowanie przed sądem powszechnym.

Z uwagi na te okoliczności zapisu na sąd polubowny należy dokonywać ze szczególną ostrożnością, z zachowaniem staranności co do formy i treści przedmiotowego zapisu jak również będąc świadomym konsekwencji wynikających z zawarcia tego rodzaju umowy.

Zapis na sąd polubowny – kształt klauzuli arbitrażowej

Przepisy części V k.p.c. Regulują jedną z trzech form alternatywnych sposobów rozwiązywania sporów. tzw. ADR (ang: Alternative Dispute Resolution). Poza zapisem na sąd polubowny strony dla polubownego rozstrzygnięcia sporu mogą korzystać z mediacji (art. 183¹ i n. k.p.c.) oraz postępowania pojednawczego zwanego często „zawezwaniem do próby ugodowej” (art. 184 i n. k.p.c.) Dla poddania sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego konieczne jest zawarcie przez strony umowy określonej treści. Treść zapisu na sąd polubowny reguluje przepis art. 1161 k.p.c.

Zapis ten, z uwagi na swój charakter prawny kwalifikowany jest różnorako, jako umowa materialnoprawna, umowa procesowa, umowa o mieszanym charakterze, bądź umowa *sui generis*.

Bezsporne jest, iż w zapisie na sąd polubowny należy wskazać jednoznacznie przedmiot sporu, lub stosunek prawny, z którego spór wyniknął, lub może wyniknąć w przyszłości. Nie może być uznany za skuteczny ogólny zapis na sąd polubowny dotyczący wszelkiego rodzaju sporów opartych na różnych podstawach, mogących w ogóle wystąpić pomiędzy ustalonymi stronami.

W praktyce wyróżnia się dwa rodzaje umów tworzących zapis na sąd polubowny: pierwszą jest odrębna umowa, dotycząc sporów już istniejących – tzw. Kompromis lub zapis kompromisarski, drugą – częstsza – zamieszczona w umowie głównej, w formie klauzuli umownej, przewidującej, że wszystkie spory mogące wyniknąć w przyszłości na tle danego stosunku prawnego stron, będą rozstrzygane przez sąd polubowny – tzw. Klauzula arbitrażowa.

Klauzula arbitrażowa ma charakter autonomiczny

Zgodnie z treścią przepisu art. 1180§ 1zd. 2 k.p.c. ważność umowy głównej, w której zawarta jest klauzula arbitrażowa nie ma wpływu na ważność samej klauzuli o arbitraż. Jest to więc swoistego rodzaju umowa w umowie. Należy dodać, iż ważność klauzuli arbitrażowej może być w zależności od umowy stron oceniana według innego prawa, niż rozstrzygany będzie sam spór.

Z przepisów k.p.c. jasno wynika, iż forma zapisu na sąd polubowny dla swej skuteczności powinna być pisemna.

Rozbieżności w orzecznictwie i praktyce dotyczą natomiast często charakteru i treści samego zapisu.

Zgodnie z regulacją kodeksową zapis na sąd polubowny powinien wskazywać sąd, który rozstrzygnie istniejący lub przyszły spór. Zapis może wskazywać sąd *ad hoc*, lub stały sąd polubowny.

Stwierdzić należy, że dla ważności zapisu istotne jest prawidłowe oznaczenie stałego sądu polubownego. Zapis powinien jednoznacznie precyzować stały sąd polubowny, tj. Przedstawiać pełną nazwę tego sądu oraz jego siedzibę. Zapis niewskazujący siedziby sądu będzie ważny, jeśli oczywiście jest, o który sąd polubowny chodzi stronom

(przykładowo Sąd Arbitrażowy przy Krajowej Izbie Gospodarczej). Niewystarczającym zaś będzie wskazanie samej nazwy sądu jeśli istnieje większa liczba sądów tego samego typu, działających przy takich samych instytucjach (np. Sąd Polubowny przy Izbie Adwokackiej). Dodatkowym argumentem wskazującym na konieczność określenia w zapisie siedziby sądu, jest późniejsze ustalenie

właściwości sądu powszechnego, który sprawować miałby nadzór nad tym sądem polubownym (dr Jerzy P. Naworski *Wybrane zagadnienia zapisu na sąd polubowny* Monitor Prawniczy nr 5/2005 s. 239.).

Przepisy k.p.c. O postępowaniu polubownym wzorowane są na prawie modelowym UNCITRAL z 1985r., spełniają więc standardy prawnomiędzynarodowe.

Jeśli chodzi o arbitraż międzynarodowy warto podkreślić, iż prócz wyboru sądu, któremu powierzone zostaje rozstrzygnięcie sporu, strony, przy wyborze sądów arbitrażowych spoza terenu Rzeczypospolitej powinny dokonać wyboru prawa materialnego, według którego spór zostanie rozstrzygnięty, oraz prawa procesowego, zgodnie z którym toczyć się będzie postępowanie przed danym sądem, a także prawa właściwego dla oceny ważności klauzuli arbitrażowej. Przepisy części V k.p.c. Stosuje się bowiem tylko wtedy, gdy miejsce postępowania przed sądem polubownym znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z Konwencją o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych z dnia 10.06.1985r. (zwaną Konwencją Nowojorską) dla oceny ważności klauzuli arbitrażowej stosuje się prawo miejsca siedziby sądu. Stosuje się również prawo procesowe właściwe dla siedziby sądu polubownego, w sytuacji, gdy strony nie wybiorą innego.

Badanie ważności zapisu na sąd polubowny

Sądy powszechne uprawnione są do badania ważności zapisu na sąd polubowny w sytuacji złożenia przez stronę pozwu do sądu powszechnego, oraz zgłoszenia przez stronę przeciwną zarzutu dotyczącego istnienia tego właśnie zapisu. Zarzut zgłoszony musi być dla swej skuteczności przed wniaceniem się w spór co do istoty sprawy (art.1165 k.p.c.) Zarzut ten powinien być także należycie uzasadniony. „Samo jednak zgłoszenie zarzutu istnienia zapisu na sąd polubowny nie może w żadnym wypadku stanowić podstawy odrzucenia pozwu. Dla wywołania takiego skutku zarzut musi być zasadny, co podlega ocenie sądu. (...) W konsekwencji przyjąć trzeba, że rzeczą sądu jest wyjaśnienie, czy rozstrzygnięcie sprawy należy do sądu polubownego, co obejmuje również ocenę ważności zapisu” (tak: SN w postanowieniu z dnia 17.05.2006r. I CSK 16/06).

Obowiązek badania prawidłowości zapisu na sąd polubowny wynika z faktu, iż istnienie instytucji zapisu na sąd polubowny jest rezygnacją przez Państwo z części swojego imperium, tj. władzy sądowniczej. Poparty jest on również zasadami ekonomii procesowej. W sytuacji niezbadania prawidłowości zapisu, dopiero po przeprowadzonym postępowaniu przed sądem polubownym strony mogłyby domagać się jego uchylenia stosując instytucję skargi z przepisu art. 1205 k.p.c. Ponadto zgodnie z treścią przepisu art. 1165 § 2 k.p.c. Sąd zobowiązany jest zbadać zapis na sąd polubowny pod kątem jego ważności, skuteczności, wykonalności oraz mocy wiążącej, jak również tego, czy sąd polubowny nie orzekł już o swojej niewłaściwości w danej sprawie. W takiej sytuacji pozew wniesiony do sądu powszechnego nie może być odrzucony.

Zapis na sąd polubowny - jak każda umowa - może podlegać regułom wykładni według zasad określonych w art. 65 k.c. Orzeczenie wad oświadczenia woli. Podstawowa rola w interpretacji zapisów na sąd polubowny przypada językowym regułom znaczeniowym (tak: SA w Szczecinie w wyroku do sygn. Akt: I ACa 204/07). Sądy powszechne zobowiązane są badać, czy z zapisu wynika jednoznacznie, iż funkcją określonego w zapisie sądu polubownego ma być w rzeczywistości rozstrzygnięcie sporu. Jeśli bowiem funkcja takiego sądu miałaby polegać wyłącznie na prowadzeniu mediacji w celu zawarcia przez strony ugody, zapis taki nie jest zapisem na sąd polubowny (postanowienie SN z dnia 11.10.2001r. IV CKN 139/01).

Podkreślić należy, iż pomimo powyższych argumentów zdarza się, że sądy powszechne nie badając właściwie woli stron uwzględniają zarzuty na sąd polubowny, dotyczące błędnie skonstruowanych zapisów, bądź których wykładania językowa nie pozwala na ich jednoznaczne rozumienie

Nadzór sądów powszechnych nad orzeczeniami sądów polubownych.

Przy zawieraniu umowy o arbitraż strony powinny wykazać się szczególną ostrożnością ze względu na następujące okoliczności.

Po pierwsze, dokonując zapisu na sąd polubowny strony samograniczają swoje konstytucyjne prawo do sądu. zawarte art. 45 ust.1 ustawy zasadniczej. Sąd Polubowny nie jest traktowany jak organ państwowy w myśl art. 45 Konstytucji, nie podlega tym samym rygorom. Jedyne przepisy, jakie powinien stosować sąd polubowny znajdujący się na terenie RP to przepisy k.p.c.

Po drugie wyrok sądu polubownego poza ogólnymi wymogami dotyczącymi praworządności i zasad współżycia społecznego nie jest badany merytorycznie przez sąd. Zakres badania wyroku sądu polubownego przez sąd powszechny jest niewielki. Potwierdza to ustalona linia orzecznicza: „Zarzut, iż wyrok Sądu Polubownego uchybia praworządności, dotyka w istocie kwestii dopuszczalnego zakresu kontroli rozstrzygnięcia takiego sądu przez sądy powszechne. Panuje zgoda co do tego, że to uprawnienie kontrolne nie dotyczy ani kwestii prawidłowości rozstrzygnięcia pod kątem jego zgodności z prawem materialnym, ani przestrzegania przepisów procesowych. Podstawą takiej kontroli mogą być tylko uchybienia kwalifikowane, o szczególnej doniosłości i wadze- takie, które stanowią jednocześnie uchybienie praworządności. Przyczyny uchylenia wyroku sądu polubownego są natury formalnej, albowiem niedopuszczalne jest badanie, czy sąd polubowny należycie rozstrzygnął sprawę pod względem faktycznym i prawnym, a jedynie czy nie doszło do uchybienia klauzuli porządku publicznego.” (tak SN: w uzasadnieniu wyroku z 6.03.2008 r., I CSK 445/07).

Dodatkowo badanie wyroków jest ograniczone, gdyż: „Przez uchybienie praworządności należy rozumieć obrazę podstawowych instytucji prawnych. Rozstrzygnięcia uchybiające praworządności to m.in. takie, które sprzeciwia się naczelnym zasadom prawnym i będące sprzeczne z ogólnie przyjętym porządkiem prawnym obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok sądu polubownego może uchybiać praworządności, jeżeli w swym wyniku prowadzi do rozstrzygnięcia gwałcącego obowiązujące zasady państwa prawa. Istotne przy tym jest, że przy rozpoznawaniu sprawy i wyrokowaniu sąd polubowny nie jest związany przepisami prawa materialnego, byle tylko nie naruszył obowiązujących zasad państwa prawa. (uzasadnienie wyroku SN z 8.12.2006 r V CSK 321/06).

Instytucjami, które umożliwiają częściową weryfikację wyroku wydanego w ramach arbitrażu, jest skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego (art. 1205 i n. k.p.c) oraz instytucja uznania i stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego (lub ugody przed nim zawartej) - art. 1212 i następne k.p.c.

Na podstawie złożonej skargi sąd państwowy bada sprawę jedynie w zakresie przyczyn wymienionych w art.1206 k.p.c. Orzeczenie sądu państwowego polega w tym wypadku bądź na uchyleniu wyroku sądu polubownego w całości lub części, bądź na oddaleniu skargi. Jak już wcześniej zaznaczono zadaniem sądu w postępowaniu wywołanym skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, wcześniej rozstrzyganej przez sąd polubowny, z zastosowaniem przepisów prawa materialnego i procesowego, lecz wyłącznie dokonanie oceny zasadności skargi w świetle określonych przesłanek. Sąd, do którego wniesiono skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie działa jako sąd drugiej instancji, uprawniony do merytorycznego badania sprawy, z zastosowaniem przepisów prawa materialnego, lecz dokonuje oceny zaskarżonego wyroku jedynie w perspektywie naruszeń wskazanych. (tak: SA w Szczecinie w wyroku z dnia 23 kwietnia 2008 r. Do sygn. Akt: I ACa 204/07).

Arbitraż vs. spór przed sądem powszechnym

Podsumowując, należy wskazać, iż jako zalety postępowania przed sądem polubownym w porównaniu z sądownictwem po-

wszechnym powoływane są:

- kontradyktoryjność postępowania przed sądem polubownym, rozumiana jako brak przepisu nakładającego na sąd arbitrażowy ustalenia rzeczywistego stanu sprawy, czy dochodzenia do prawdy materialnej z urzędu.
- dyspozycyjność: sąd polubowny nie bierze pod uwagę faktów niepowołanych przez strony, a rozpoznanie sprawy powinno ograniczać się do przedmiotu objętego zapisem na sąd polubowny,
- kontraktowy charakter arbitrażu,
- przystosowanie sposobu rozstrzygnięcia sporu do potrzeb stron poprzez wskazanie odpowiednich reguł i norm,
- szybkość arbitrażu poprzez jego jednoinstancyjność,
- możliwość wyboru arbitrów, ich wysokie kompetencje oraz możliwość wykorzystania ich specyficznej wiedzy,
- prywatność arbitrażu i poufność postępowania, - jeśli wynika to z regulaminu danego sądu polubownego, zaleca się jednak zawarcie w zapisie na sąd polubowny klauzuli poufności,
- międzynarodowa skuteczność wyroku sądu polubownego, regulowana przez Konwencję Nowojorską z 1958r.
- stosunkowo niskie koszty postępowania.
- Podkreślić należy też wady arbitrażu tj.:
- brak wymogu posiadania wykształcenia prawniczego przez arbitrów,
- niemożność poprawienia błędu w wyroku sądu polubownego, którego weryfikacja następuje jedynie pod kątem wąskiej klauzuli porządku publicznego,
- odwrócenie zasady bezpośredniości postępowania dowodowego, gdyż przed sądem arbitrażowym dowodzeniu poszczególnych okoliczności służą głównie dokumenty,
- zamknięcie w swego rodzaju pułapce arbitrażu, co związane jest z faktem, iż nawet po uchyleniu wyroku sądu polubownego na skutek złożonej skargi z art. 1205 k.p.c. brak jest powagi rzeczy osądzonej co do uchylonego rozstrzygnięcia. W takim wypadku strony nadal związane są zapisem na sąd polubowny i „skazane” są na postępowanie arbitrażowe.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty stwierdzić należy, iż nie jest bezwzględnie zasadnym twierdzenie o wyższości postępowania arbitrażowego nad postępowaniem przed sądem powszechnym. W zależności od charakterystyki już zaistniałego lub mogącego pojawić się w przyszłości sporu, należy dokonać wyboru właściwej drogi rozwiązania spraw, pamiętając o możliwych konsekwencjach ograniczenia konstytucyjnego prawa strony do rozstrzygnięcia sporu przez sąd powszechny.

Monika Obtułowicz
aplikant adwokacki

Kancelaria Prawnicza Cabała Mazur Grochowska s.c.
Nowy Sącz, Kraków, Gorlice

Przedawnienie tzw. mandatów parkingowych

Dominik Włodarczyk (nadzór merytoryczny: Anna Biel)

Jednym z aspektów życia codziennego, osób poruszających się autem po ulicach polskich miast, jest konieczność uiszczenia opłaty za parkowanie w strefie płatnego parkowania. Obowiązek taki przewidziany został przez prawodawcę w art. 13 ust.1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych. Niedopełnienie powyższej powinności, wiązać się może z nałożeniem na kierującego opłaty dodatkowej (tzw. mandatu parkingowego). Jej wysokość, ustalana w drodze uchwały przez radę miasta (gminy), nie może być wyższa niż 50 zł.

Należy jednak pamiętać, iż nie zawsze obciążenie kierującego obowiązkiem zapłaty opłaty dodatkowej wiązać się będzie z koniecznością faktycznego jej uiszczenia. Wspomniana opłata, zgodnie z przepisami ustawy o drogach publicznych, ulega bowiem przedawnieniu, po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym opłata powinna zostać uiszczona. Oznacza to, iż żaden organ administracji, po upływie tego okresu, nie może dochodzić jej uiszczenia. Praktycznym skutkiem wspomnianej regulacji jest wygaśnięcie, w raz z upływem obecnego roku, opłat których termin uiszczenia przypadał na 2008 rok. Zaakcentowania wymaga to, iż dla określenia momentu przedawnienia bez znaczenia pozostaje miesiąc, w którym opłata winna być uiszczona – istotny jest jedynie rok. Nie ma więc znaczenia, czy termin ten przypadał na styczeń, czy grudzień 2008r., w obu bowiem przypadkach ulegną one przedawnieniu z końcem 2013 r.

Kwestią budzącą kontrowersje, jest jednak ustalenie momentu przedawnienia się „mandatów” wystawionych przed dniem 4 października 2005 roku, tj. przed dniem wejścia w życie nowelizacji ustawy o drogach publicznych, którą wprowadzono ww. 5-letni termin „egzekwowalności” opłaty dodatkowej. W stanie prawnym sprzed nowelizacji, opłaty takie nie ulegały przedawnieniu w ogóle. Z uwagi na brak przepisów przejściowych w tym zakresie, możliwa jest więc i taka interpretacja ustawy, według której wcześniej nałożone „mandaty” nie przedawniają się nigdy. Rozumowanie takie wydaje się jednak być nie do końca prawidłowym. W przypadku prowadzenia przez organ egzekucji administracyjnej w przedmiocie opłaty dodatkowej, nałożonej przed dniem 4 października 2005r.

należałoby więc wskazać na art. 32 ust. 1 Konstytucji i wyrażoną w nim zasadę równości wszystkich osób wobec prawa, w celu wykazania jej niedopuszczalności. Nie można bowiem zaakceptować stanu, w którym obowiązek uiszczenia opłaty przedawnia się, w stosunku do części osób, po upływie pięciu lat, a w stosunku do innych przedawnieniu nie ulega nigdy. Podobne stanowisko wyrażone zostało w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 7 kwietnia 2011 r. (sygn. akt I SA/Sz 1001/10).

Jeżeli więc otrzymaliśmy mandat przed 4 października 2005 r. i teraz otrzymamy wezwanie do jego zapłaty, należy powołać się na przedawnienie. W pozostałych przypadkach należy pamiętać, że przez 5 lat (do końca danego roku), od daty wystawienia mandatu musimy go zapłacić.

Dominik Włodarczyk
aplikant radcowski

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek,
Poczobut-Odlanicki, Szczecin

Anna Biel
radca prawny, skarbnik Stowarzyszenia
prawników IURIS LINK

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek,
Poczobut-Odlanicki, Szczecin

Zakończenie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy przed upływem okresu, na który została zawarta

Piotr Nachmann

Umowa o zakazie konkurencji, zawarta z pracownikiem po ustaniu stosunku pracy może być tylko umową terminową. Umowa która zostałaby zawarta na czas nieokreślony byłaby nieważna. Przepisy kodeksu pracy nie określają przy tym maksymalnego okresu na jaki może być ona zawarta, więc strony mogą ustalić dowolny czas obowiązywania umowy. W szczególnych sytuacjach może dojść jednak do wcześniejszego ustania tejże umowy.

Istnienia umowy nie można mylić z samym obowiązywaniem zakazu konkurencji płynącego z umowy.

Przepis art. 1012 § 2 kp stanowi, iż zakaz konkurencji przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, w razie ustania przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania. Ustanie zakazu konkurencji z tych przyczyn przestaje obowiązywać z mocy samego prawa i strony umowy nie muszą w tym zakresie składać żadnych oświadczeń woli.

O ile fakt niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku zapłaty odszkodowania karencyjnego, jako przyczyny ustania umowy

o zakazie konkurencji, nie rodzi trudności interpretacyjnych, o tyle druga z przyczyn wymaga już krótkiego komentarza.

Ponieważ zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy (klauszuli konkurencyjnej) dozwolone jest jedynie w odniesieniu do pracowników posiadających szczególne informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, to przyczynami dla których zakaz przestaje obowiązywać jest np. fakt, że pracodawca sam przestał traktować te informacje jak szczególnie ważne i uchylił stan tajemnicy; informacje stały się powszechnie dostępne lub pracodawca zaprzestał prowadzenia działalności.

Fakt ustania zakazu konkurencji z podanych przyczyn, nie niesie jednak za sobą ustania umowy. Nawet jeśli sam pracodawca zwolnił pracownika z obowiązku powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej, to umowa nie ulega sama przez się rozwiązaniu, a na pracodawcy nadal ciąży obowiązek wypłaty odszkodowania.

Stanowisko takie, choć może dyskusyjne, znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który niejednokrotnie stwierdzał, że nieistnienie lub ustanie przyczyn uzasadniających

zawarcie klauzuli konkurencyjnej nie prowadzi do wygaśnięcia umowy z mocy samego prawa (art. 1012 § 2 kp), ale następuje tylko wówczas, gdy takie przyczyny expiracji zakazu zostały wskazane przez strony jako okoliczności uzasadniające rozwiązanie umowy w drodze czynności prawnej jednej ze stron zawartej umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., I PK 139/02, OSNP 2004, nr 14, poz. 241; zob. także uchwałę z dnia 11 kwietnia 2001 r., III ZP 7/01, OSNP 2002, nr 7, poz. 156).

Strony bezspornie mogą rozwiązać umowę o zakazie konkurencji w ramach zgodnego oświadczenia stron, wyrażonego w formie pisemnej. Jednak na wypadek braku wzajemnego porozumienia, aby uniknąć potrzeby wypłaty odszkodowania konkurencyjnego bez istnienia ku temu ważnych potrzeb pracodawcy, warto w umowie o zakazie konkurencji przewidzieć postanowienia, które pozwolą na wcześniejsze rozwiązanie umowy.

Cel taki pozwoli osiągnąć już zastrzeżenie prawa odstąpienia od umowy przez pracodawcę. Orzecznictwo Sądu Najwyższego akceptuje bowiem taki sposób zwolnienia się pracodawcy i pracownika z obowiązków wynikających z zawartej umowy. Dotyczy to np. dopuszczalności wprowadzenia do umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy prawa odstąpienia od niej (art. 395 kc w związku z art. 300 kp wyrok z dnia 26 lutego 2003 r.) i zamieszczenia w takiej umowie warunku rozwiązującego w postaci ustania przyczyny uzasadniającej zakaz konkurencji (art. 89 kc w związku z art. 300 kp - wyrok z dnia 12 lutego 2004 r., I PK 398/03, OSNP 2005, nr 1, poz. 5).

Umowne prawo odstąpienia od umowy reguluje art. 395 kodeksu cywilnego. Zgodnie z nim można zastrzec, że jednej lub obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. Wykonuje się je przez oświadczenie złożone drugiej stronie. W interesującym nas zakresie wprowadzie samego umownego prawa odstąpienia od umowy nie regulują przepisy kodeksu pracy o zakazie konkurencji, to jednak wobec faktu, iż nie jest ono sprzeczne z zasadami prawa pracy (art. 300 kp) może znaleźć zastosowanie. Tak też wypowiadał się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 26 lutego 2003 r. (I PK 16/02) podnosząc, że do umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy można w sposób ważny wprowadzić prawo odstąpienia od niej.

Pamiętać przy tym należy, że podstawowym elementem prawa odstąpienia od umowy jest wskazanie terminu, w jakim uprawnienie to można zrealizować. Potwierdza to także SN w wyroku z 8

lutego 2007 r. (II PK 159/06). Stwierdził w nim, że zastrzeżenie dla pracodawcy prawa odstąpienia w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu pracy bez określenia terminu wykonania tego prawa jest nieważne. Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 23 kwietnia 2008 r. (V A Ca 130/08). Zatem przy wprowadzaniu zapisu przewidującego prawo do odstąpienia od umowy pracodawcy powinni pamiętać o podaniu terminu, w którym będzie można z niego skorzystać.

Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wskazuje, że termin ten nie musi być wyrażony wprost w postanowieniu umownym wprowadzającym prawo odstąpienia. Jego oznaczenie może też polegać na odesłaniu do innego punktu umowy o zakazie konkurencji. Nie ma również przeszkód, aby wskazany termin w rozumieniu art. 395 § 1 kc pokrywał się z czasem trwania zakazu konkurencji (wyrok SN z 4 lutego 2009 r., II PK 223/08). Ustawodawca bowiem w żaden sposób nie limituje jego długości. Jednak pamiętać należy, że data odstąpienia od umowy to umowny termin zawity, co oznacza, że po jego upływie prawo do odstąpienia wygasa. Jeśli więc pracodawca spóźni się z odstąpieniem od zakazu konkurencji, jego oświadczenie będzie już bezskuteczne.

Podmiot chcący skorzystać z prawa do odstąpienia od umowy nie musi uzasadniać swojej decyzji. Ma pełną swobodę w wykonaniu tego prawa, chyba że strony dodatkowo zastrzegły określony warunek. W takim wypadku dopiero wtedy, gdy wystąpią przewidziane okoliczności, będzie można skutecznie złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Można także zastrzec, że prawo odstąpienia od zakazu konkurencji będzie możliwe nie wcześniej niż po upływie określonego czasu.

Po złożeniu oświadczenia o odstąpieniu od umowy dochodzi do jej natychmiastowego rozwiązania, co wywołuje ten skutek, że umowa uważana jest za nie zawartą (art. 395 § 2 kc).

Piotr Nachmann
adwokat

Adwokacka Spółka Partnerska
Łuć, Nachmann, Nowakowski i Koksztys
z siedzibą w Jeleniej Górze

Korzystanie z cudzego znaku towarowego bez naruszania praw osoby uprawnionej

Leszek Paterek, Mateusz Słodczyk

Powstawanie nowych podmiotów w sektorze przedsiębiorstw powoduje, iż każdy z nich stara się odróżnić swoje produkty lub usługi od produktów i usług innych przedsiębiorców. W tym celu tworzone są znaki towarowe, które pozwalają na skuteczną identyfikację danego podmiotu. Zgodnie z definicją zawartą w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej, znakiem towarowym może być każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, a w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy.

Uzyskanie prawa ochronnego na znak towarowy pozwala na wyłączne używanie znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym terytorium RP. Uprawniony ze znaku towarowego może umieszczać go na towarach, opakowaniach, dokumentach, a także może posługiwać się nim w celach reklamowych. Jest to prawo podmiotowe o charakterze wyłącznym. Oznacza to,

iż w razie bezprawnego używania znaku towarowego przez osobę trzecią, podmiot uprawniony będzie mógł żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych, bądź skorzystać z roszczeń przewidzianych w prawie własności przemysłowej oraz ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Należy jednak zaznaczyć, iż owe wyłączne używanie znaku towarowego nie ma charakteru bezwzględnego, a udzielona ochrona podlega pewnym ograniczeniom.

Prawo do korzystania ze znaku towarowego przez inne osoby

Polski ustawodawca przewidział możliwość sukcesji prawa ochronnego na znak towarowy na skutek zdarzeń i czynności prawnych. Przede wszystkim prawo ochronne na znak towarowy może zostać przeniesione na inną osobę na podstawie umowy sporządzonej w formie pisemnej pod rygorem nieważności (zastosowanie

znajdują tutaj per analogiam przepisy dotyczące przenoszenia praw z patentu). Ponadto prawo ochronne podlega dziedziczeniu, co oznacza, że po śmierci osoby uprawnionej wchodzi ono w skład masy spadkowej. Wreszcie, uprawniony może upoważnić inną osobę do używania znaku towarowego bez jego przenoszenia. W tym celu zawiera się umowy licencyjne w formie pisemnej pod rygorem nieważności, na podstawie których licencjobiorca może – za odpowiednią opłatą – korzystać ze znaku towarowego w sposób zarobkowy.

Ograniczenie ochrony znaku towarowego

Należy jednak wskazać, iż prawo ochronne na znak towarowy nie powoduje, iż uprawniony może bezwzględnie zakazać jego używania w obrocie przez osoby trzecie. Przede wszystkim nie może on zakazywać używania przez inne osoby ich nazwisk lub adresu (oznaczenia identyfikacyjne), a także oznaczeń wskazujących w szczególności na cechy i charakterystykę towarów, ich rodzaj, ilość, jakość, przeznaczenie, pochodzenie czy datę wytworzenia lub okres przydatności (oznaczenia opisowe). Uprawniony przedsiębiorca nie może ponadto zakazać używania oznaczenia, jeżeli jest to konieczne dla wskazania przeznaczenia towaru, zwłaszcza gdy chodzi o oferowane części zamienne, akcesoria lub usługi (oznaczenia wskazujące przeznaczenie towaru lub usługi). Wyobraźmy sobie przedsiębiorcę, którego działalność koncentruje się na sprzedaży części samochodowych poprzez sklep internetowy. Umieszczenie na stronie internetowej dystrybutora części logo marki Audi będzie naruszeniem prawa ochronnego, natomiast jeżeli obok znaku pojawi się adnotacja, iż sprzedający sprzedaje części do samochodów marki Audi, to naruszeniem już nie będzie, ponieważ taka informacja wskazuje jedynie na przeznaczenie produktu.

Co jednak należy podkreślić, takie używanie oznaczeń innych przedsiębiorców musi odpowiadać usprawiedliwionym potrzebom użytkownika i nabywców towarów a jednocześnie musi być zgodne z uczciwymi praktykami w produkcji, handlu lub usługach. Wprowadzenie wyżej wymienionych klauzul ocennych powoduje, iż sąd w konkretnej sprawie będzie musiał rozstrzygnąć czy dane korzystanie odpowiada usprawiedliwionym potrzebom użytkownika. Pod uwagę będą tutaj brane także przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a ocena będzie musiała uwzględniać kontekst prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców (np. działanie w tożsamej branży lub działanie na wspólnym rynku lokalnym). Niewątpliwie powyższych wymagań nie będzie spełniało takie używanie znaku, które może powodować mylne wyobrażenie u konsumenta o istnieniu powiązań handlowych pomiędzy osobą używającą znaku a osobą uprawnioną. Poza tym mogą zaistnieć sytuacje, w których używanie oznaczenia będzie miało na celu dyskredytację podmiotu uprawnionego, co w konsekwencji może doprowadzić do naruszenia jego reputacji i poniesienia szkody majątkowej.

Korzystanie ze znaku nieużywanego

Posiadanie przez przedsiębiorcę prawa ochronnego na znak towarowy nie stanowi przeszkody do używania go przez osobę trzecią, jeżeli uprawniony nie używał znaku w sposób rzeczywisty przez nieprzerwany okres pięciu lat, co doprowadziło do jego wygaszenia. Ratio legis powyższego uregulowania jest całkowicie zrozumiałe, ponieważ ustawodawca chciał zapobiec sytuacji, w której przedsiębiorcy uzyskują prawa ochronne na znak towarowy wyłącznie w celu ograniczenia konkurencji w danej branży, a następnie nie używają przysługujących im znaków towarowych. Taka sytuacja prowadzi niewątpliwie do zahamowania koniunktury, a także niepewności gospodarczej.

Dozwolone używanie nazwy w obrocie gospodarczym

Ustawodawca pochylił się również nad kwestią kolizji znaku to-

warowego i nazwy (firmy) używanej w obrocie przez innego przedsiębiorcę. Jak wskazano w art. 158 prawa własności przemysłowej podmiot uprawniony nie może zakazać posługiwania się przez inny podmiot nazwą w obrocie gospodarczym, jeżeli nie służy ona do oznaczenia towarów będących przedmiotem tej działalności i nie ma możliwości, aby takie oznaczenie wprowadziło konsumenta w błąd, w szczególności ze względu na różny profil działalności lub lokalny zasięg jej używania. To, iż dane oznaczenie nie stanowi identyfikacji towaru, a jedynie przedsiębiorcy powinno wynikać ze sposobu posługiwania się nim w obrocie. W piśmiennictwie przyjmuje się, że w takich sytuacjach należy unikać oznaczeń graficznych, które są charakterystyczne dla znaków towarowych. Ponadto używanie danej nazwy nie może wprowadzać klientów w błąd co do pochodzenia towarów i w tym przypadku pod uwagę będą brane profile oraz zasięg działalności przedsiębiorców.

Odpowiedzialność za bezprawne używanie znaków towarowych

Naruszenie praw podmiotu uprawnionego przez osobę trzecią stwarza możliwość do skorzystania z roszczeń przewidzianych w polskim prawodawstwie. Jak wskazano powyżej, wprowadzanie klientów w błąd co do pochodzenia produktu stanowi czyn nieuczciwej konkurencji i w związku z tym zastosowanie znajdzie art. 18 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zgodnie z nim uprawniony może żądać zaniechania niedozwolonych działań, usunięcia skutków naruszeń, złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści na zasadach ogólnych, a także zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej lub ochroną dziedzictwa narodowego - jeżeli czyn nieuczciwej konkurencji był zawiniony. Ponadto zastosowanie znajdzie art. 296 prawa własności przemysłowej oraz przepisy kodeksu cywilnego dotyczące roszczeń odszkodowawczych.

Podsumowanie

Rozwiązanie wprowadzone przez polskiego ustawodawcę ma na celu równoważenie interesów obu stron – zarówno podmiotu uprawnionego, jak i osób trzecich. Definitywne zakazanie wykorzystywania znaków towarowych bez uprzedniej zgody prowadziłoby do absurdalnych sytuacji, w których, np. drobni przedsiębiorcy musieliby występować do wielkich koncernów o wyrażenie zgody na wykorzystywanie ich znaków towarowych. Natomiast w przypadku, w którym wykorzystywanie znaku odbywa się w celach informacyjnych lub identyfikacyjnych oraz jest zgodne z zasadami uczciwych praktyk rynkowych, nie ma potrzeby uzyskiwania uprzedniego pozwolenia.

Leszek Paterek
radca prawny

Kancelaria Adwokaci i Radcowie Prawni
Spółka Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy
Katowice, Warszawa

Mateusz Ślodziński
aplikant adwokacki

Kancelaria Adwokaci i Radcowie Prawni Spółka
Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy
Katowice, Warszawa

Obrona współników spółki z o.o. przed naruszeniem ich uprawnień do pierwszeństwa nabycia udziałów

Stanisław Cabała

W umowach, na mocy których tworzone są spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, poza postanowieniami dotyczącymi samego powołania spółki, kapitału zakładowego i sposobu jego pokrycia, przedmiotu działalności, okresu trwania, struktury organów spółki i ich kompetencji, zawierane są często postanowienia odnoszące się do szczególnych uprawnień przyznawanych współnikom spółki oraz o ograniczeniach zbywalności udziałów. Ten ostatni rodzaj uregulowań ma z reguły na celu ochronę współników pozostających w spółce przed niekontrolowanym zbyciem udziałów na rzecz osób lub podmiotów, których uczestnictwo w spółce mogłoby przynosić szkody im samym lub spółce.

Wprowadzenie do umowy spółki z o.o. norm ograniczających swobodę zbywania udziałów spółki przez współników zostało dopuszczone przez przepisy Kodeksu spółek handlowych (KSH).¹ Dotyczący tego zagadnienia przepis § 1 art. 182 KSH posiada następującą treść: „Zbycie udziału lub jego części lub ułamkowej części udziału oraz zastawienie udziału umowa spółki może uzależnić od zgody spółki lub w inny sposób ograniczyć”.

Takie sformułowanie stwarza możliwość dowolnego ustalenia w umowie spółki zasad, jakie muszą zostać spełnione by umowa zbycia udziałów zawarta została w sposób skuteczny, tj. nie pozwalający - upraszczając zagadnienie - na jej wzruszenie.

Ograniczenia dla swobody takiej regulacji wynikają jedynie z ogólnych norm prawa oraz, co wynika z przytoczonego wyżej przepisu nie mogą polegać na zakazie zbywania udziałów ani na wprowadzeniu warunków o takim stopniu trudności, którego spełnienie oznaczałoby dla zbywcy praktycznie niemożność zawarcia umowy sprzedaży. Jako przykład takich ograniczeń podaje się zbyt długi okres na wyrażenie przez spółkę zgody na zbycie lub na wskazanie nabywcy lub zbyt długi termin przyznany nabywcy na podjęcie decyzji albo niedostatecznie precyzyjna, umożliwiająca jednemu z zainteresowanych zablokowanie procedury zezwolenia na zbycie udziałów.²

Jednymi z częściej stosowanych zapisów umownych ograniczających swobodę zbywania udziałów jest przyznanie na rzecz współników pozostających w spółce prawa do nabycia tych udziałów przeznaczonych do sprzedaży. Uprawnienie to przyjmuje w umowach spółki formę „prawa pierwokupu” lub „prawa pierwszeństwa”. Niejednokrotnie forma jaką nadano w umowie temu uprawnieniu nie jest precyzyjna albo też jest po prostu lakoniczna.

Zapis o przyznaniu prawa pierwokupu jest zrozumiały i w zasadzie nie budzi wątpliwości co do tego jaka jest jego treść i w jaki sposób należy je wykonać. Do prawa pierwokupu dotyczącego udziałów w spółce z o.o., poprzez przepis art. 555 Kodeksu cywilnego (k.c.), stosuje się przepisy art. 596 do 602 k.c. Stosownie do tych przepisów zbywca udziałów zobowiązany jest od zawarcia umowy warunkowej sprzedaży udziałów (pod warunkiem że uprawnieni nie skorzystają z prawa pierwokupu) i powiadomienia o treści tej umowy osoby uprawnione. Z kolei osoby uprawnione, o ile chcą skorzystać z tego prawa, zobowiązane są do złożenia zobowiązanemu a więc zbywcy, w terminie 7 dni od daty zawiadomienia, oświadczenia o skorzystaniu z tego prawa. W przypadku złożenia oświadczenia dochodzi do skutku, na warunkach określonych w umowie warunkowej sprzedaży, umowa pomiędzy zbywcą a uprawnionym.

Problemy mogą powstawać natomiast w przypadku, gdy umowa spółki przyznaje współnikom pozostającym w Spółce „prawo pierwszeństwa” nabycia oferowanych do zbycia udziałów.

Niniejsze rozważania ograniczam do sytuacji, gdy w umowie spółki prawo współników do nabywania udziałów oferowanych do zbycia zostało zagwarantowane zapisem o treści:

„W przypadku sprzedaży udziałów pozostali wspólnicy mają pierwszeństwo ich nabycia”

Poza tym zapisem umowa nie zawiera żadnych dalszych warunków określających sposób realizacji tego uprawnienia, a w szczególności ani terminów w jakich należy zawiadomić współników o zamiarze sprzedaży, ani ceny po jakiej udziały mogą zostać nabyte.

Posłużenie się pojęciem „prawo pierwokupu” jest zrozumiałe i jednoznaczne dzięki definicji zawartej w przepisie art. 596 k.c. Brzmi ona następująco: „Jeżeli ustawa lub czynność prawna zastrzega dla jednej ze stron pierwszeństwo kupna oznaczonej rzeczy na wypadek, gdyby druga strona sprzedała rzecz osobie trzeciej (prawo pierwokupu), stosuje się w braku przepisów szczególnych przepisy niniejszego rozdziału”. Posłużenie się pojęciem „prawo pierwszeństwa” już jednoznaczne nie jest, pomimo tego, że jak wynika z przedstawionej wyżej definicji, prawo pierwokupu wynika z przyznania uprawnienia do pierwszeństwa w zakupie danej rzeczy.

Czy zatem przyznanie w umowie spółki „prawa pierwszeństwa” może być w skutkach tożsame z prawem pierwokupu? Stanowiska prezentowane i w doktrynie i w orzecznictwie nie są jednoznaczne.

Prezentuję poniżej stanowisko, które staje się obecnie, jak się wydaje, dominujące w orzecznictwie. Fakt, że tego samego problemu dotyczy kilka orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy oraz przez sądy apelacyjne pokazuje, że problem nie jest odosobniony. Okazuje się bowiem, że często w umowach spółki przyznawane jest pozostałym współnikom, na wypadek sprzedaży udziałów przez innych współników uprawnienie określane jako „prawo pierwszeństwa”. W przywołanych poniżej orzeczeniach, orzekające sądy wyraziły pogląd, który można zbiorczo przedstawić w następujący sposób:

- prawo pierwszeństwa jest innym rodzajem prawa niż prawo pierwokupu, przy czym jego treść podlega, tak jak inne postanowienia umowy, interpretacji zgodnie z celem w jakim zostało ustanowione i funkcją jaką nadali mu wspólnicy zawierając umowę spółki a przy wykładni tego prawa dla potrzeb konkretnej umowy należy stosować normy przepisu art. 65 Kc,
- w przypadku, gdy umowa spółki nie zawiera dodatkowych warunków, od których zależy skorzystanie z zawartego w umowie spółki „prawa pierwszeństwa” i przyznaje je tylko jako uprawnienie na wypadek sprzedaży udziałów, wykładnia gramatyczna prowadzi do wniosku, że chodzi o prawo pierwokupu w rozumieniu art. 596 Kc.³

W jaki sposób osoby uprawnione mogą zrealizować swoje prawo w sytuacji, gdy osoba sprzedająca udziały nie zawiadomi ich o zamierzonej sprzedaży lub je zawiadomi, ale przedstawi warunki sprzedaży niezgodne z warunkami na jakich udziały faktycznie zostały sprzedane.

Zawarcie umowy sprzedaży udziałów przez osobę zobowiązaną z osobą trzecią, w formie bezwzględnej a nie warunkowej jest skuteczne. Przepisy kodeksu cywilnego regulujące prawo pierwokupu ustanawiają rygor nieważności umowy sprzedaży zawartej

³ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 marca 2008 r. I ACa 140/08 LEX nr 465082

SA w Warszawie z dnia 5.05.2010 sygn. akt: I ACa 1122/09, publ. orzeczn., SA W-wa nr 1109412, SA w Szczecinie z dnia 31.10.2012, sygn. akt: I ACa 543/12- publ. LEX nr 1237879

SN: z dnia 29.11.2001 r. sygn. akt V CKN 536/00,

z dnia 9.02.2006 SN VCK 437/05 - LEX nr 173547,

z dnia 4.02.2011 r. sygn. akt: III CSK 198/10 - publ. LEX 846589,

z dnia 29.01.2004 sygn. akt: II CK 368/02

¹ Ustawa Kodeks spółek handlowych z dnia 15.09.2000 r., t.jedn. Dz.U.2013, poz.1030.

² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011 r. sygn. akt: I CSK 132/11 (publ. Lex)

z naruszeniem istniejącego prawa pierwokupu tylko w przypadku, gdy prawo to przysługuje z ustawy Skarbowi Państwa, jednostce samorządu terytorialnego współwłaścicielowi lub dzierżawcy. Żadna z tych ewentualności nie ma zastosowania do sprzedaży udziałów w spółce z o.o.

Ochrona praw osób uprawnionych może nastąpić w drodze zaskarżenia zawartej umowy w oparciu o normę art. 59 k.c.⁴ W przepisie tym wprowadzone zostało dla osób, które na skutek zawarcia umowy przez inne osoby, utraciły częściowo lub całkowicie możliwość realizacji swoich roszczeń, prawo domagania się uznania takich umów za bezskuteczne w stosunku do nich jeśli umowy te były nieodpłatne lub jeśli obie strony takiej umowy o roszczeniu osoby uprawnionej wiedziały. Należy pamiętać, że by skorzystać z tej formy ochrony swych praw pozew o stwierdzenie bezskuteczności umowy musi zostać złożony w terminie jednego roku od dnia zawarcia bezwarunkowej umowy sprzedaży udziałów.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w orzeczeniu z dnia 5 maja 2010 r. (wyrok wydany w sprawie do sygn. akt: I ACa 1122/09) stwierdził iż: „Jeżeli wspólnik spółki z o.o. zobowiązany z prawa pierwokupu zawarł umowę sprzedaży udziałów, nie uzależniając jej ważności od tego, czy inny uprawniony wspólnik skorzysta z przysługującego mu prawa pierwokupu, to prawomocne orzeczenie sądu oparte na art. 59 k.c. może pozbawić tę umowę skuteczności w takim zakresie, w jakim uniemożliwiła ona wykonanie tego prawa. Uprawnienie się orzeczenia skutkuje możliwością złożenia przez uprawnionego oświadczenia o skorzystaniu z prawa pierwokupu w terminie określonym w art. 598 § 2 k.c.

Zgodnie z powyższym orzeczeniem skorzystanie przez osobę uprawnioną z prawa pierwszeństwa wymaga złożenia osobie zobowiązanej oświadczenia o skorzystaniu z przysługującego prawa,

bowiem umowa traktowana jest wobec uprawnionego jak umowa warunkowa.

W takim wypadku trzeba koniecznie dopilnować, by złożenie takiego oświadczenia nastąpiło we właściwej formie (a więc z podpisem poświadczonym notarialnie) i w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku sądu. Przekroczenie tego terminu spowoduje, że uprawnienie do pierwszeństwa w nabyciu zbywanych udziałów wygaśnie.

Na zakończenie zwracam uwagę na jeszcze jeden aspekt związany z prawem pierwokupu. Zgodnie z przepisem art. 602 § 1 k.c. prawo to jest niepodzielne. Pomimo tego że udziały oferowane do zbycia, o ile jest ich więcej niż jeden w sytuacji gdy wspólnicy mogą mieć więcej niż jeden udział, ze swej istoty są podzielne oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwokupu musi dotyczyć wszystkich udziałów oferowanych do sprzedaży bowiem niepodzielność prawa pierwokupu służy ochronie interesów zobowiązanego.⁵ Oświadczenia o skorzystaniu z prawa pierwokupu może złożyć kilka osób lub jedna ale łącznie oświadczenie to musi dotyczyć wszystkich udziałów oferowanych do sprzedaży.

Stanisław Cabała
adwokat,
wiceprezes Zarządu Stowarzyszenia
Prawników IURIS LINK

Kancelaria Prawnicza
Cabała Grochowska Nowy Sącz

⁴ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach (sygn. akt: I ACa 392/06 publ. LEX nr 269605)

⁵ Wyrok SN z dnia 8 marca 2012 r. sygn. akt: III CSK 292/11

Proces przekształcania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę akcyjną.

Mariola Więckowska

W nawiązaniu do poprzedniego artykułu o firmach rodzinnych i sukcesji przedstawiam krótko jeden z zaznaczonych wariantów.

Jeżeli przedsiębiorstwo rodzinne prowadzone jest w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a pomyśl na sukcesję wiązałby się z możliwością wprowadzenia przedsiębiorstwa na Giełdę, konieczne będzie przekształcenie w spółkę akcyjną.

Wartość akcji, które można sprzedać w zamierzonej ilości, będzie odpowiadała wartości majątku przedsiębiorstwa. Piszę o tym procesie w wielkim uproszczeniu.

Proces przekształcania spółki z o.o. w spółkę akcyjną regulowany jest przepisami Tytułu IV, Działu III, Rozdziałów 1 i 4 Kodeksu spółek handlowych.

Można wskazać ogólny model postępowania w sprawie tego przekształcenia. Ze względu na jednoczesne podporządkowanie procesu przekształcenia procedurze upublicznienia spółki na Giełdzie istotne jest, aby na odpowiednim etapie prac, znany był stan wyceny i innych elementów strategicznych dla właściciela. Tutaj konieczna będzie współpraca z domem maklerskim, audytorem i prawnikiem. Wynik uzgodnień tych doradców dokonanych z właścicielem jest bowiem źródłem ukształtowania ich pozycji, jako akcjonariuszy spółki publicznej. Ma znaczący wpływ na budowanie treści statutu, w tym uprawnień poszczególnych organów. Decyduje o woli właściciela, która z uwzględnieniem obowiązujących przepisów, pozwoli zachować dalej rodzinny charakter przedsiębiorstwa - model

bardziej zamknięty, czy też bardziej otwarty na wpływ inwestorów.

Pierwszy etap stanowi **sporządzenie planu przekształcenia spółki wraz z załącznikami oraz opinią biegłego rewidenta** (art. 556 pkt 1 KSH).

- projekt uchwały w sprawie przekształcenia,
- projekt statutu spółki przekształcanej
- wycenę składników majątku (aktywów i pasywów) spółki przekształcanej,
- sprawozdanie finansowe sporządzone dla celów przekształcenia na dzień w miesiącu poprzedzającym przedłożenie wspólnikom planu przekształcenia.

W związku z powyższymi wymaganiami, pierwszą czynnością prawnika jest przygotowanie projektu planu przekształcenia wraz z załącznikami, we współpracy ze spółką. Zakres prac prawnika obejmuje na tym etapie:

- sporządzenie projektu planu przekształcenia,
- sporządzenie projektu uchwały w sprawie przekształcenia spółki,
- sporządzenie statutu spółki akcyjnej, poprzedzone analizą umowy spółki z o.o. i wszelkich uwarunkowań wynikających z zamiaru upublicznienia spółki,
- plan przekształcenia podlega badaniu przez biegłego rewidenta w zakresie poprawności i rzetelności, wyznaczonego przez sąd rejestrowy na wniosek spółki. Prawnik sprawuje nadzór nad spełnieniem warunków formalno-prawnych planu przekształ-

cenia i kompletnością załączników, składa plan przekształcenia wraz z załącznikami w sądzie rejestrowym oraz składa wniosek o wyznaczenie uzgodnionego ze spółką biegłego rewidenta do zbadania planu.

Po zakończeniu badania planu przekształcenia i sporządzeniu przez biegłego opinii, kolejny etap dotyczy czynności umożliwiających **podjęcie uchwały w sprawie przekształcenia** (art. 556 pkt 2). Według art. 560 KSH, spółka zawiadamia wspólników o zamiarze powzięcia uchwały o przekształceniu dwukrotnie, w odstępie nie krótszym niż dwa tygodnie i nie później niż miesiąc przed planowanym powzięciem tej uchwały. Na tym etapie zakres prac prawnika obejmuje:

- sporządzenie projektów zawiadomień i wezwań wspólników, wskazanie trybu zawiadomień i wezwań,
- sporządzenie projektów oświadczeń o uczestnictwie wspólników w spółce przekształcanej.

Po miesiącu od pierwszego zawiadomienia wspólników, podejmowana jest uchwała przekształceniowa. Zgodnie z art. 577 KSH, przekształcenie spółki z o. o. w spółkę akcyjną może nastąpić, jeżeli za przekształceniem wypowiedzieli się wspólnicy reprezentujący co najmniej połowę kapitału zakładowego, większością $\frac{3}{4}$ głosów (o ile umowa spółki nie przewiduje surowszych warunków). Po podjęciu uchwały przekształceniowej, wspólnicy powołują członków zarządu i rady nadzorczej spółki akcyjnej (przekształcanej), podpisują statut

spółki (art. 556 pkt 3 i 4) oraz składają oświadczenia o uczestnictwie w spółce przekształcanej.

Ostatnim etapem przekształcenia jest **dokonanie wpisu spółki akcyjnej do KRS oraz wykreślenie spółki z o. o.** (art. 556 pkt 5). Po powzięciu uchwały przekształceniowej prawnik sporządza wniosek o rejestrację spółki akcyjnej w KRS. Sąd dokonuje wpisu spółki akcyjnej do KRS oraz z urzędu wykreśla spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością staje się z tą chwilą spółką akcyjną. Ostatnią czynnością jest przygotowanie przez prawnika wniosku o ogłoszenie przekształcenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym (art. 570 KSH). Procedura przekształcenia jest zakończona.

Mariola Więckowska
radca prawny

Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy, Poznań

Autorzy są Certyfikowanymi Doradcami ASO

Czy dopuszczalne jest wydanie wielu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia realizowanego na tym samym terenie? (cz I)

Lech Dubiński

Decyzja środowiskowa w prawie polskim

Funkcjonowanie w prawie polskim decyzji, która ustala środowiskowe uwarunkowania realizacji inwestycji, podyktowane jest dwoma rodzajami przesłanek – przesłanką ideową i praktyczną. Jako przesłankę ideową mam na myśli realizację głównych zasad prawa ochrony środowiska, tj. zasady prewencji i przezorności¹, wyrażonych w art. 6 Prawa ochrony środowiska². Nakładają one obowiązek działania nakierowanego na zapobieganie powstawaniu szkód w środowisku, zamiast niwelowania ich skutków (szacowania ryzyka podejmowanych działań) oraz nakazują ograniczanie podejmowania działań, których skutki nie są dostatecznie rozpoznane. W konsekwencji realizowana może być w sektorze inwestycji zasada zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 5 Konstytucji RP³.

Przesłanka praktyczna dotyczy realizacji obowiązków, jakie nałożyła na państwa członkowskie Unii Europejskiej, dyrektywa 85/337/EWG⁴, zastąpiona obecnie obowiązującą dyrektywą 2011/92/UE⁵. W art. 2 ust. 1 ww. dyrektyw prawodawca unijny zobowiązał

państwa członkowskie do przyjęcia wszystkich niezbędnych środków, aby zapewnić podleganie przedsięwzięć mogących powodować znaczące skutki w środowisku, m.in. z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, wymogowi uzyskania zezwolenia na inwestycję i oceny w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia. W pewnym uproszczeniu można powiedzieć, iż ww. dyrektywy zobowiązały państwa członkowskie do stworzenia systemu, który pozwoliłby na ocenę wpływu projektowanych przedsięwzięć na środowisko. Przedsięwzięcia zostały podzielone na dwie grupy⁶, z których pierwsza zawsze podlegać musi procedurze oceny oddziaływania na środowisko (dalej jako: OOS), natomiast obowiązki wobec grupy drugiej ustalają państwa członkowskie⁷. Możliwość realizacji przedsięwzięć, których wpływ oddziaływanie na środowisko zostało stwierdzone, uzależnione być powinno od uzyskania zgody właściwego organu państwa członkowskiego.

Implementację do polskiego porządku prawnego postanowień dyrektywy 85/337/EWG stanowi obecnie Ustawa z 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko⁸. Art. 59 – 95 ustawy z 2008 r. zawierają przepisy dotyczące procedury wydawania decyzji o środowiskowych

1 Zob. np. P. Korzeniowski, *Instytucje prawne ochrony środowiska a proces inwestycyjno-budowlany. Studium prawn-administracyjne*, Warszawa 2012, s. 35-38; B. Wierzbowski, B. Rakoczy, *Prawo ochrony środowiska. Zagadnienia podstawowe*, Warszawa 2010, s. 92.

2 Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008r. Nr 25, poz. 150 j.t. z późn. zm.) – dalej jako POŚ.

3 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. z 1997r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

4 Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. UE z 1985r. Nr L 175, s. 40 z późn. zm.).

5 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011r.

w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. U. UE. z 2012r. Nr L 26, s. 1).

6 Zob. załącznik I i II do dyrektywy 2011/92/UE.

7 Zob. art. 4 ust 1 i 2 dyrektywy 2011/92/UE.

8 Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 z późn. zm.; dalej jako: ustawa z 2008r. Przemiany systemu ocen oddziaływania na środowisko w Polsce przedstawia m.in. G. Dobrowolski, *Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach*, Toruń 2011. Kontekst europejski systemu bardzo mocno akcentują M. Pchalek, M. Behnke, *Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w prawie polskim i UE*, Warszawa 2009.

uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia. Znow, nie skupiając się na szczegółach, należy wskazać, iż polski prawodawca podzielił przedsięwzięcia na mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko⁹. W przypadku tych pierwszych, decyzja środowiskowa jest wydawana zawsze po przeprowadzeniu OOS¹⁰. Te drugie podlegać będą OOS, jeżeli obowiązek jej przeprowadzenia zostanie stwierdzony po przeprowadzeniu procedury badania indywidualnego – tzw. *screeningu*¹¹.

Istota postępowania

Procedura oceny indywidualnej, która kończy się wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, służy jako instrument mający za zadanie zidentyfikować, określić i ocenić możliwe zagrożenia dla środowiska związane z realizacją konkretnego przedsięwzięcia na danym terenie. Jednocześnie wynikiem tego postępowania powinno być wypracowanie rozwiązań pozwalających na wyeliminowanie lub przynajmniej zminimalizowanie wpływu planowanej inwestycji na środowisko¹². W tej perspektywie szczególnego znaczenia nabiera, przedkładany przez wnioskodawcę – inwestora, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Stanowi on podstawowy dowód w sprawie¹³ i powinien umożliwić wypracowanie rozwiązań ww. zagadnień.

9 Na temat wątpliwości co do prawidłowości implementacji dyrektywy 85/337/EWG w tym zakresie patrz: J. Jendrośka, M. Bar, *Przedsięwzięcie wymagające oceny oddziaływania na środowisko – problemy prawne na tle ustawy z 3 października 2008r., Problemy Ocen Środowiskowych* 4/2008 (43), s. 3-12; M. Behnke, *Przedsięwzięcie jako przedmiot oceny oddziaływania na środowisko*, *Problemy Ocen Środowiskowych* 1/2010 (48), s. 4-7.

10 Jest to szczególnego rodzaju postępowanie wyjaśniające, w którym weryfikuje się raport oddziaływania na środowisko, uzyskuje się właściwe uzgodnienia i opinie oraz zapewnia się udział społeczeństwa w postępowaniu.

11 Jest to procedura zmierzająca do stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia OOS.

12 Na ten temat zob. M. Pchałek, A. Adamski, *Krytyka sztuki OOS – prawo vs realia*, *Problemy Ocen Środowiskowych* 1/2010 (48), s. 13-19.

13 Na temat niezwykle ciekawego problemu raportu, patrz: W. Radecki, *Charakter prawny raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (na tle decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu)*, *Ochrona Środowiska. Prawo i Polityka* nr 2 (24)/2001, s. 28-39; Górski M., *Status prawny raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko*, [w:] *Proces inwestycyjno-budowlany. Administracyjno-prawne wyzwania dla ustawodawcy*, L. Dubiński, T. Kocoł (red.), Kraków 2012, s. 9-19; A. Kosieradzka-Federczyk, *Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w orzecznictwie sądów administracyjnych*, *Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego* nr 1 (40)/2012, s. 40-56; G. Samitowski, *Wymogi w zakresie autorstwa raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko – kontrowersje*, *Przegląd Prawa Publicznego* nr 11/2012, s. 47-59.

Podmiot uprawniony do uzyskania decyzji

Ustawa z 2008r. w art. 73 ust. 1 przesądza, iż postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia¹⁴. Podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia nie jest w ustawie bliżej sprecyzowany. Nie jest on zobligowany ustawowo do wykazywania się prawem do dysponowania nieruchomością. W literaturze panuje zgoda, co do tego, iż składając wniosek inwestor nie musi legitymować się stosownym tytułem prawnym i nie musi go z żaden sposób wykazywać¹⁵. Wnioskodawcą wobec tego może być właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty, dzierżawca, ale równocześnie podmiot, który nie posiada żadnych praw do nieruchomości, ani nawet ekspektatywy ich posiadania. Wnioskodawca nie musi przedkładać także żadnej zgody właściciela, jak w przypadku decyzji zezwalającej na usunięcie drzew lub krzewów¹⁶. Legitymację do złożenia wniosku tworzy w wypadku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach sama ustawa z 2008r. Wyznacza ją okoliczność „planowania podjęcia realizacji przedsięwzięcia”.

Lech Dubiński
aplikant adwokacki

Kancelaria Prawnicza Cabała Grochowska,
Nowy Sącz

14 Postępowanie toczy się z urzędu, jedynie co do przedsięwzięć, dla których wymagana jest decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów (art. 73 ust. 2 ustawy z 2008r.).

15 M. Pchałek, M. Behnke, *Postępowanie...*, op.cit., s. 121; B. Rakoczy, *Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 207; K. Gruszecki, *Komentarz do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz.U.08.199.1227), LEX/el., 2013.

16 Art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009r., Nr 151, poz. 1220, j.t. z późn. zm.).

Koszty obsługi prawnej przedsiębiorców – mity i fakty

Zygmunt Wieszczyk

Polacy to taki ciekawy i „mądry” naród, którego obywatele, w ich mniemaniu, mają „monopol” na wiedzę w wielu istotnych dziedzinach życia, a szczególnie w trzech:

- motoryzacja, ze wskazaniem na umiejętność kierowania wszelkimi pojazdami nie tylko mechanicznymi,
- sport, ze wskazaniem na piłkę nożną ale nie tylko... oraz
- prawo medycyna, bez wskazywania na cokolwiek tzn. tak generalnie.

Pierwsze dwie oraz medycynę pominę, ponieważ ogólnie wiadomo, że my Polacy najlepiej znamy się na samochodach (przecież szwagier wie najlepiej nie?) i jesteśmy najlepszymi na świecie kierowcami (jak jeździsz ... tu *epitet* ... i kto ci dał prawo jazdy?) a co do sportu – z perspektywy kanapy przed telewizorem wygralibyśmy wszystko co tylko jest do wygrania, gdyby tylko nas dopuścili a leczymy się sami.

Co do obowiązującego w naszym kraju prawa oraz roli prawników, którzy choćby tylko teoretycznie, byłiby czasem pomocni obywatelom przy jego praktycznym stosowaniu, my Polacy mamy już od dawna wyrobione zdanie: *prawnicy są drodzy, myślą tylko o swoich kontaktach i o tym, jak by nas tu skutecznie oskubać więc lepiej nie mieć z nimi nic do czynienia, bo sprawy nie załatwią a puszcza nas nie tylko w skarpetkach ale i z torbami.*

Myśl o tym, że dobrze byłoby od czasu do czasu skorzystać z pomocy radcy prawnego lub adwokata zasięgając zwykłej porady prawnej za niewielką opłatą, jest nam całkowicie obca, a jeżeli już się pojawi – budzi naszą zdecydowaną niechęć. *Po co mam iść do prawnika i płacić, skoro mogę wszystko znaleźć w Internecie albo popytała różnych „znajomków”, którzy najlepiej wiedzą (syn sąsiada przecież studiuje prawo to wie, prawda?).* Większość Polaków ma także wyrobiony pogląd na temat działania sądów, prokuratur, kancelarii prawnych, komorników i generalnie całego tego tzw. wymiaru sprawiedliwości. W opinii tej większości to wszystko to: *jedna zbiurokratyzowana, stronicza, opieszala i skorumpowana sitwa Panie, dbająca tylko i wyłącznie o własne interesy kosztem nas, uczciwych ludzi.* W konsekwencji przeciętny obywatel unika kontaktów z adwokatami i radcami prawnymi, a następnie podpisuje umowy, które wiązały go przez najbliższe 30 lat, ryzykując niekiedy utratą dorobku całego życia. Później nie dochodzi swoich słusznych praw lub konkretnych roszczeń, bo i tak, w jego opinii: nie wygram a tylko niepotrzebnie stracę ciężko zarobione pieniądze.

Takie „myślenie” rzecz jasna przekłada się także na działalność zawodową a w szczególności – na prowadzenie działalności gospodarczej i to bez względu na formę prawną takowej. Nieważne bowiem czy jest to indywidualna działalność gospodarcza, spółka cywilna czy spółka prawa handlowego gdyż: *to jest mój biznes i ja sam wiem najlepiej jak go prowadzić aby zarobić i nie dać się oskubać fiskusowi, ZUS-owi czy innym „krwiopijcom” ... i żadnych prawników to tego nie potrzebuję.*

Przesadzam? Nie sądzę. Według 92 stronicowego raportu sporządzonego w ubiegłym roku przez Ministerstwo Sprawiedliwości, głównymi powodami negatywnej oceny wymiaru sprawiedliwości w Polsce w opinii losowo wybranych obywateli są:

- opieszałość działań (56%),
- korupcja i słaba efektywność (44%),
- niesprawiedliwe orzecznictwo (30%),
- nierzetelne wykonywanie obowiązków (28%).

Pewnym usprawiedliwieniem dla takich opinii jest fakt, iż w wielu przypadkach to sami prawnicy, będący przecież najbardziej istotnym elementem tego systemu, sami przyczyniają się do budowania tego negatywnego wizerunku.

Co według raportu powstrzymuje ludzi od dochodzenia swoich praw przed sądami z udziałem adwokatów czy radców prawnych?

– oczywiście koszty postępowań sądowych (59% badanych) oraz przewlekłość postępowań (29%). Nie dziwią zatem wyniki sondażu przeprowadzonego także w ubiegłym roku przez Krajową Izbę Radców Prawnych, z którego między innymi wynika, że **ponad 80% polskich przedsiębiorców wcale nie korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej.**

Dotyczy to oczywiście tej części biznesu, która określana bywa jak mała czy średnia, ponieważ w dużych firmach profesjonalna, stała obsługa prawna jest raczej regułą. Ale też większość tych większych przedsiębiorstw jest w rękach kapitału zagranicznego pochodzącego z krajów, w których kultura prawna jest na poziomie nieporównywalnie wyższym niż w Polsce. Właściciele i kadra kierownicza tych firm z pewnością nie wyobraża sobie funkcjonowania biznesu bez udziału wyspecjalizowanych w różnych dziedzinach prawa profesjonalnych prawników. Nie zmienia to jednak faktu, iż w XXI wieku w środku Europy prosperuje kraj, w którym znacząca część prowadzonych interesów gospodarczych odbywa się bez pomocy lub wręcz jakiegokolwiek udziału profesjonalnych prawników. Z usług radcy prawnego lub adwokata korzysta się bowiem podobnie jak z interwencji strażaków – jak już się wszystko pali to wówczas wzywamy pomoc, bo samemu nie udało się ani zapobiec ani ugasić pożaru w jego początkowej fazie. W konsekwencji często okazuje się, że nawet profesjonalna pomoc prawna niczego już nie uratuje ponieważ jest za późno na skuteczne działania ale i tak winą obarcza się prawników, bo przecież: *zaangażowałem znaną kancelarię prawną i co .. pieniądze wzięli i nic nie działo a teraz urzędy skarbowe, ZUS i komornicy siedzą mi na karku.*

A może rzeczywiście pomoc radców prawnych lub adwokatów jest zbędna, skoro i tak jakoś to wszystko się kręci? No właśnie ... jakoś się kręci ale nikt tak naprawdę nie wie, jak by to coś się kręciło, gdyby jednak nasi przedsiębiorcy w większym stopniu nam zaufali i korzystali z naszych usług? Według wspomnianego raportu, z grupy 30% respondentów, którzy mimo wszystko ufają naszemu wymiarowi sprawiedliwości jako całości (prawie tyleż samo, bo 29%, wyraziło brak ufności w ten system!!!), największym zaufaniem cieszą się notariusze (46%) a zaraz potem – o dziwo - radcowie prawni (40%). Może to jednak wynikać z prostego faktu, że przeciętny obywatel przynajmniej raz zetknął się z notariuszem i ten nie zrobił mu specjalnej krzywdy, ale tenże przeciętny obywatel nie wie, kto to taki ten radca prawny, więc na wszelki wypadek ma do niego większe zaufanie niż do adwokata. Najniżej zaś oceniani są komornicy (17%), co jest chyba w odczuciu społecznym całkowicie zrozumiałe.

Powracając do zasadniczego *meritum* tzn. do faktycznych kosztów obsługi prawnej przeciętnej wielkości firmy prowadzącej działalność usługową, handlową czy produkcyjną. Wbrew obiegowym opiniom koszty te nie są aż tak wygórowane i znaczące w ogólnym bilansie kosztów funkcjonowania firmy, jak to *fama* głosi. Wszystko oczywiście zależy od umowy jaką zawrą ze sobą zainteresowani i na jaki model „kosztowy” się zdecydują. Na rynku funkcjonuje bowiem kilka sposobów „rozliczeń” dotyczących obsługi prawnej przedsiębiorstwa:

- umowy o pracę (mogą dotyczyć tylko radców prawnych oraz prawników bez ukończonej aplikacji),
- umowy o dzieło (rzadziej występują i z reguły dotyczą indywidualnych autorskich opinii, różnych opracowań, artykułów czy analiz prawnych),
- umowy zlecenia dotyczące kompleksowej lub incydentalnej obsługi prawnej firmy (stosowane najczęściej), rozliczane w oparciu o stawki godzinowe, ryczałtowe, ryczałtowo-kosztowe, procentowe itp., które mogą być zawierane zarówno z poszczególnymi prawnikami jak i z kancelariami prawniczymi – w tym ostatnim przypadku obarczone dodatkowo podatkiem VAT ,

• opłaty za świadczenie usług prawnych przez pełnomocników procesowych stron w postępowaniach sądowych, administracyjnych i egzekucyjnych, których stawki minimalne określił Minister Sprawiedliwości w dwóch rozporządzeniach z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (radców prawnych) oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz 1348 i 1349 z późniejszymi zmianami).

oraz różne kompilacje umów i sposobów rozliczeń. Przedsiębiorcy mają więc wybór co do sposobów zaangażowania prawnika w swojej firmie oraz rozliczania jego pracy.

Osobiście zachęcam do stosowania umów zlecenia dotyczących kompleksowej obsługi prawnej firmy przez kancelarię radcowską lub adwokacką w oparciu o ryczałtową stawkę miesięczną, której wysokość ustalona zostanie na poziomie rozsądnym dla obu stron. Taka forma ma tę zaletę, że klient-przedsiębiorca nie musi na bieżąco przeliczać ile go będzie kosztował każdorazowy kontakt ze swoim prawnikiem w tym: każda opinia prawna, sporządzenie każdej umowy lub jakiegось wewnętrznego aktu prawnego, każdy udział prawnika w negocjacjach czy zgromadzeniu wspólników, zebraniu zarządu lub rady nadzorczej itp. Nie będzie też czuł się „skrepowany”, jeśli sytuacja zmusi go do pilnego zasięgnięcia rady radcy prawnego lub adwokata w konkretnej sprawie przez telefon czy pocztą e-mailową. Powoli więc odstępuje się od stosowania stawek godzinowych mimo oporu wielu prawników, a szczególnie dużych kancelarii prawnych z udziałem kapitału zagranicznego. Rynek bowiem weryfikuje tego typu sposoby rozliczeń, ponieważ klienci nie chcą płacić za „czas” jaki poświęca im prawnik (klient nie ma żadnej możliwości weryfikacji czasu pracy prawnika) ale akceptują zapłatę za konkretną pracę, którą wykonuje zaangażowany prawnik. Zakres takiej obsługi należy więc określić w taki sposób, aby zbędne było w przyszłości oddzielne fakturowanie poszczególnych czynności wykonywanych przez prawnika. Oczywiście dodatkowym wynagrodzeniem będą honoraria prawnika za prowadzenie określonych spraw w postępowaniach sądowych, egzekucyjnych czy administracyjnych (w oparciu o wymienione wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości) oraz zwrot uzasadnionych kosztów związanych np. z koniecznością wykonywania obsługi prawnej poza siedzibą firmy.

Polecam przedsiębiorcom stosowanie sprawdzonej osobiście zasady zawierania pierwszej umowy z kancelarią radcowską lub adwokacką na czas określony np. na 3 miesiące za stałą stawkę ryczałtową. W tym czasie bowiem strony nawiążą wzajemne relacje interpersonalne a prawnik kancelarii wyznaczony do obsługi firmy:

- zapozna się ze specyfiką działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorcę,
- oceni zakres przyszłej współpracy związanej z obsługą prawną jego firmy, w tym stan postępowań sądowych, egzekucyjnych czy windykacyjnych (jeśli takie są prowadzone),
- zorganizuje formy współpracy i wymianę istotnych informacji z poszczególnymi działami przedsiębiorstwa (zarząd, rada nadzorcza, kadry, księgowość, działy handlowe itp.), oceni potencjalne zagrożenia spowodowane dotychczasową znajomością i praktyką stosowania przepisów prawa w firmie, podejmować będzie na bieżąco, wspólnie z właścicielem lub zarządem firmy, działania, które uzna za niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania firmy.

Zakończeniem okresu wstępnego współpracy winien być rodzaj raportu o stanie prawno-organizacyjnym i finansowym firmy klienta oraz propozycje ewentualnych zmian, które należałoby wdrożyć. Wówczas dopiero, moim zdaniem, strony mogą przystąpić do negocjacji w/s ustalenia zasad dalszej współpracy oraz sposobów i wysokości jej finansowania.

Na zakończenie pozwolę sobie na sformułowanie kilku rad przed podjęciem decyzji o nawiązaniu ewentualnej stałej współpracy z kancelarią radcowską lub adwokacką. A więc drogi przedsiębiorco:

- zastanów się czy i w jakim zakresie pomoc radcy prawnego lub

adwokata ułatwi ci prowadzenie biznesu i zapobiegnie ewentualnym problemom, które miałeś w przeszłości m.in. z powodu braku takiej pomocy;

- jakie koszty stałe (miesięczne) jesteś w stanie ponieść w związku z zapewnieniem swojej firmie kompleksowej, stałej obsługi prawnej;
- na podstawie własnych doświadczeń i pewnej „intuicji zawodowej” związanej z dotychczasowym prowadzeniem biznesu - wybierz do współpracy radcę prawnego lub adwokata albo odpowiednią kancelarię spośród kilku ofert i nie kieruj się jedynie ceną oferowanych usług;
- jeżeli już dokonałeś wyboru - nie miej przed swoim prawnikiem „tajemnic” związanych z firmą, planami na przyszłość czy kulami prowadzonych negocjacji biznesowych mając na uwadze fakt, iż adwokatów i radców prawnych (w przeciwieństwie do prawników bez tytułu zawodowego) obowiązują surowe zasady etyki zawodowej i tajemnica zawodowa;
- pamiętaj, że w ostateczności to ty podejmujesz wszystkie decyzje w swojej firmie i osobiście odpowiadasz, niekiedy całym swoim majątkiem i reputacją zawodową, za wszelkie skutki podejmowanych decyzji a prawnik ma ci jedynie pomóc w wyborze tych właściwych opcji. Od ewentualnych negatywnych dla klienta skutków tzw. „błędów w sztuce”, adwokata i radcę prawnego chroni obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej, natomiast ciebie przedsiębiorco – nic nie chroni;
- 6żaden profesjonalny prawnik nie może ci zagwarantować w 100%, że wygra każdą sprawę w postępowaniu sądowym, administracyjnym, podatkowym czy egzekucyjnym, bo to nie on będzie rozstrzygał daną sprawę i to nie on spowodował, że do takiej sprawy w ogóle doszło;
- twój radca prawny lub adwokat jest twoim zleceniobiorcą a więc masz prawo oczekiwać od niego wykonywania zleconych usług na najwyższym możliwym poziomie przy zachowaniu maksymalnej staranności oraz masz prawo oczekiwać jego ciągłej dyspozycyjności;
- w konsekwencji - nie rozliczaj czasu pracy swojego prawnika ale oceniaj jego zaangażowanie w zapewnieniu firmie stabilnego funkcjonowania i stałego rozwoju oraz efekty jego działań.

Nie wiem czy przekonałem cię drogi przedsiębiorco, że warto zastanowić się nad tym, czy nadal tkwić z tej rzeszy ponad 80% swoich konkurentów obywateli się bez pomocy radców prawnych lub adwokatów, czy jednak warto skorzystać z moich rad i spróbować pozyskać swojego zaufanego prawnika, z którym jednak będzie łatwiej prosperować w tym naszym „ciekawym” kraju. Życzę powodzenia

Zygmunt Wieszczyk

radca prawny

Kancelaria Radcy Prawnego Zygmunt Wieszczyk,
Łódź

Nietypowe sprawy. Nietypowe rozstrzygnięcia.

Mobilny kantor walut

Jerzy Szczepaniak

Życiorys Adama Z., był nietypowy. Już w podstawowej szkole rozpoczął intensywnie uprawiać sport w jednej z dziedzin siłowych i doszedł nawet do tytułu mistrza Polski. Po założeniu rodziny, kiedy pojawiły się dzieci, Adam przekonał się, że uprawianie sportu nie może być sposobem na życie. Nie miał wyuczonego zawodu ani bogatych rodziców więc sam musiał znaleźć sposób na zarabianie pieniędzy. Treningi siłowe spowodowały, że Adam miał wyjątkową posturę. Średniego wzrostu, z potężnymi barkami, mocarnym karkiem i sposobem poruszania się atlety budził respekt u każdego. Do tego trzeba dodać kruczoczarne włosy i długie opuszczone w dół wąsy, nadające twarzy ponury i groźny wygląd. Mimo, że miał łagodny charakter i był pozbawiony agresji, wygląd Adama Z. budził u wszystkich respekt a u wielu strach.

Było to w czasach władzy ludu pracującego miast i wsi, kiedy przepisy prawa pozwalały na posiadanie dolarów i kupowanie za dolary dóbr w państwowych sklepach Pewex, nie wolno było jednak dolarów ani kupować ani sprzedawać. Groziła za to bardzo realna kara więzienia i grzywny. Nasz bohater podjął więc zawód mobilnego, jednoosobowego kantoru wymiany walut, umiejscowionego przed sklepem Pewex na ul. Piotrkowskiej. Zapotrzebowanie społeczne na wymianę walut było spore, a konkurencja przed Pewex'em szanowała Adama.

Wszystko byłoby cudowne, gdyby nie fakt, że władza ludowa wydzieliła z organów Milicji Obywatelskiej specjalną grupę śledczą, której zadaniem było ściganie tzw. cinkciarzy, to jest osób które prowadziły groźną i niebezpieczną dla socjalistycznego państwa wymianę złotych na dolary czy niemieckie marki.

Praca naszego bohatera, sportowego mistrza, była więc czasem przerywana aresztowaniami i oskarżeniami o przestępstwa tzn. dewizowe. Adam Z. potrzebował więc adwokata i przez kilka lat jako jego obrońca pomagałem mu w zabawie w kotka i myszkę z sekcją dewizową Wojewódzkiej Komendy Milicji.

Pewnego dnia mój klient zjawił się w Zespole Adwokackim w towarzystwie kolegi prowadzącego identyczną działalność gospodarczą tyle, że po drugiej stronie Pewexu. Opowiedzieli, że kilka tygodni wcześniej milicjanci z sekcji dewizowej zgarnęli ich na ulicy. Po kilku godzinach zatrzymania wypuszczono ich do domu, ale zabrano wszystkie waluty. Byli zdziwieni, że nic w sprawie się nie dzieje. Pokazali pokwitowania zabranych im walut, na urzędowym druku z podpisem i datą. Były to jak na owe czasy sumy ogromne, liczone w tysiącach dolarów czy marek, kiedy przeciętna pensja w Polsce wynosiła równowartość 15 dolarów.

Wziąłem od obu panów pełnomocnictwa i następnego dnia zgłosiłem się do właściwej Prokuratury dla dzielnicy Polesie, aby ustalić czy toczy się w sprawie moich klientów postępowanie, które powinno być bezwzględnie wszczęte w ciągu miesiąca od dnia zdarzenia. Okazało się, że w Prokuraturze nie ma takiej sprawy i z uwagi na upływ czasu nie może już być prowadzona. Na wszelki wypadek poprosiłem szefową Prokuratury, osobę uczciwą i rzetelną, o stosowne zaświadczenie, po czym zadowolony wróciłem do Zespołu. Wyobrażałem sobie minę komendanta Policji, który przeczyta moje wezwanie do zapłaty dewiz na rzecz cinkciarzy, oraz sensację jaką wywoła w Sądzie pozew przeciwko Komendzie Policji. W Zespole Adwokackim niektórzy moi koledzy byli poważnie zaniepokojeni. Uważali, że posuwam się za daleko i mogę ściągnąć na Zespół kłopoty. Jednak wezwanie wysłałem żądając zapłaty w terminie 7 dni dewiz wymienionych w pokwitowaniach. Było tam wiele pozycji w dolarach, markach, koronach, rublach, lewach itp.

Po tygodniu, tuż przed zakończeniem pracy w Zespole, około 19.00 wpadła do pokoju podekscytowana sekretarka, mówiąc, że telefonuje do mnie jakiś pułkownik z Komendy Wojewódzkiej. Kiedy

podjąłem rozmowę okazało się, że dzwoni zastępca Komendanta Wojewódzkiego. Poprosił abym wstrzymał się z dalszymi krokami prawnymi do czasu wyjaśnienia sprawy, co nie było możliwe w ciągu tygodnia. Obiecałem, że zaczekam na odpowiedź następny tydzień.

Po kilku dniach na korytarzu w Sądzie Wojewódzkim zatrzymał mnie jeden z prokuratorów. Powiedział, że to on prowadzi sprawę zabranych moim klientom pieniędzy, które w Komendzie zaginęły. Powiedział: panie mecenasie Komenda Wojewódzka Policji zwróci pana klientom zabrane dewizy, ale nie może tego zrobić teraz. Musi najpierw wystąpić o przydział dewiz do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Zapłata nastąpi za kilka tygodni. Tak też się stało.

Po kilku miesiącach podczas przypadkowego spotkania zapytałem prowadzącego sprawę Prokuratora jak skończyło się postępowanie w sprawie milicjantów, którzy kwitowali przyjęcie zaginionych następnie pieniędzy. Okazało się, że przyjęte kwoty zostały przekazane osobie, która przed moim wezwaniem do zapłaty zmarła. Nie było więc szans na wyjaśnienie co stało się z zabranym moim klientom kapitałem obrotowym nielegalnych, mobilnych kantorów wymiany walut. Jednak oddano co do grosza zabrane kwoty. Klienci byli bardzo dumni z tego, że chociaż raz było inaczej niż zwykle, to oni zabrali walutę milicji.

Jerzy Szczepaniak
adwokatKancelaria Adwokacka Jerzy Szczepaniak,
Łódź

Członkowie Stowarzyszenia aktywnie uczestniczą w życiu swoich samorządów zawodowych. Na kolejną kadencję w Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej została wybrana Ewa Krasowska której ponownie powierzono obowiązki Rzecznika Dyscyplinarnego NRA. Joanna Kaczorowska została Dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Płocku. Aurelia Koksztys-Łuć została Prezesem Sadu Dyscyplinarnego w Izbie Adwokackiej w Wałbrzychu. Elżbieta Nowak została członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w Koszalinie, Wojciech Celichowski w Poznaniu, Bartosz Łuć w Wałbrzychu a Stanisław Cabała w Krakowie.

W październiku 2013 r. odbyło się zgromadzenie członków Stowarzyszenia Iuris Link w Beskidach. Organizatorem była Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych Spółka Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy z Katowic i Warszawy.

Głównym punktem spotkania były wyjątkowe „Obrady Na Szczycie” prowadzone przy schronisku Klimczok na stoku Magury sąsiadującej ze szczytem Klimczoka. Podjęto szereg istotnych dla Stowarzyszenia decyzji, w szczególności związanych ze zintensyfikowaniem działalności statutowej w zakresie podnoszenia prestiżu i dbałości zawodów prawniczych o kulturę prawną. Stowarzyszenie zobowiązało swoich członków do systematycznego publikowania na stronie www krótkich informacji o istotnych zmianach w prawie oraz w działalności prawniczej. Ponadto podjęto decyzję o unowocześnianiu znaku stowarzyszenia i zmianie oprawy biuletynu Iuris Link. Skutki tych decyzji już są widoczne.

Kancelaria Adwokacka Jerzy Szczepaniak, Łódź

Jerzy Szczepaniak reprezentując Stowarzyszenie Iuris Link wygłosił odczyt w trakcie konferencji poświęconej reklamie usług adwokackich, zorganizowanej przez Komisję Etyki przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Łodzi. Warto podkreślić, że zawarte w wystąpieniu tezy można odnaleźć w nowych uchwałach Krajowego Zjazdu Adwokatury który odbył się w listopadzie w Katowicach. Pełna treść wystąpienia na stronie www.iurislink.pl

Kancelarii CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni, Poznań Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych Izabella Żyglicka i Wspólnicy, Katowice

Serdecznie zapraszamy do naszego Oddziału w Warszawie na Al. Jerozolimskie 53/202. Od marca 2006 r. pracuje tam zespół Kancelarii CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni z Poznania. Od bieżącego roku dołączył zespół Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych Izabella Żyglicka i Wspólnicy z Katowic. Pracownicy i współpracownicy obu Kancelarii świadczą tam doradztwo prawne i reprezentują Klientów przed sądami, urzędami i innymi instytucjami w Warszawie. Nieodrodną potrzebą Kancelarii Notarialne, Firmy Audytorskie i biegli rzeczoznawcy z różnych dziedzin współpracują z nami od lat. Utrzymujemy kontakty ze środowiskiem naukowym i reprezentantami innych opiniotwórczych instytucji. Jest oczywiste, że dla Klientów nasza obecność w Warszawie była od zawsze koniecznością. Tutaj interesy obu Kancelarii reprezentują ich Partnerzy – Mariola Więckowska i Izabella Żyglicka – radcy prawni. Szerokie spektrum dziedzin prawa w jakich służymy doradztwem, pozwala na przekazanie nam do prowadzenia spraw w Warszawie, także przez naszych kolegów z Sieci Iuris link.

Kancelaria Celichowscy - Służewska - Woźnicka Spółka Partnerska, Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych, Poznań

Adwokat Wojciech Celichowski z Poznania zmienił nazwę kancelarii na Celichowscy - Służewska - Woźnicka Spółka Partnerska, Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych. Od dnia 25 listopada 2013 r. kancelaria działa pod nowym adresem przy ulicy Zakręt 26/2, 60-351 Poznań.

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć, Nachmann, Nowakowski i Koksztys, Jelenia Góra

Adwokat Aurelia Koksztys-Łuć po raz kolejny odniosła sukcesy sportowe. Na Spartakiadzie Prawników w Poznaniu zdobyła aż osiem medali. Została złotą medalistką w speed badmintonie oraz w deblu w badmintonie, brązową w squash'u oraz skoku w dal. Ponadto drużynowo zdobyła srebrne medale w siatkówce, koszykówce, piłce nożnej i przeciąganiu liny. Jak co roku gratulujemy i czekamy na kolejne sukcesy!"

W sierpniu 2013 r. adwokaci Bartosz Łuć oraz Tomasz Nowakowski, wraz z kolegami motocyklistami zorganizowali wyprawę motocyklową na Krym. Trasa wiodła przez Czechy, Słowację, Węgry, Rumunię, Mołdawię i Ukrainę. Po drodze odwiedzili między innymi Bukareszt i Odessę a w drodze powrotnej Lwów. Na Krymie zwiedzali między innymi Sewastopol, Jaltę i Ałusztę. Łącznie pokonali na motocyklach 5500 km w ciągu zaledwie 10 dni. Wszędzie spotykali się z serdecznym przyjęciem, z wyjątkiem spotkań z ukraińską milicją drogową, dzięki której przypomnieli sobie zamierzchłe czasy „komuny”. Za rok kolejna wyprawa, tym razem na południe, do Albanii, Macedonii i Czarnogóry.

JELEŃ GÓRA · WROCŁAW

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć, Nachmann, Nowakowski i Koksztys

Adwokacka Spółka Partnerska Łuć, Nachmann, Nowakowski i Koksztys powstała z przekształcenia w 2004 r. Spółki Adwokatów i Radców Prawnych Łuciowie, Nachmann i Koksztys s.c. Spółka rozpoczęła działalność w styczniu 2000 r. w trzyosobowym składzie: adwokaci Aurelia Koksztys-Łuć i Bartosz Łuć oraz radca prawny Władysław Koksztys. Rok później do spółki przystąpił adwokat Piotr Nachmann. Po śmierci naszego nieocenionego przyjaciela i wspólnika mecenasa Władysława Koksztysa do spółki przystąpił adwokat Tomasz Nowakowski z Wrocławia.

Spółka od początku starała się działać kompleksowo, powierzając poszczególnym wspólnikom specjalizację w różnych dziedzinach prawa. Dzięki temu szybko uzyskała stabilną pozycję na lokalnym rynku usług prawnych. Kolejnym krokiem było wyjście poza Jelenią Górę i otwarcie oddziału we Wrocławiu. Zakres terytorialny działalności spółki obejmuje właściwość sądów okręgowych we Wrocławiu, Jeleniej Górze, Legnicy i Świdnicy. Dzięki oddziałowi we Wrocławiu spółka ma pełne zabezpieczenie w dostępie do Sądu Apelacyjnego oraz KRS. Spółka stale obsługuje kilkanaście różnego rodzaju podmiotów, w tym prywatne spółki prawa handlowego oraz podmioty powiązane z samorządem terytorialnym. Partnerzy spółki indywidualnie prowadzą sprawy ze wszystkich dziedzin prawa starając się jednak specjalizować w wybranych zagadnieniach. Położenie Jeleniej Góry na styku trzech granic sprzyja również aktywności w zakresie szeroko rozumianej pomocy prawnej świadczonej podmiotom zagranicznym. Partnerzy z Jeleniej Góry ukończyli podyplomowe studia z zakresu praktycznego zastosowania prawa europejskiego.

Spółka w siedzibie i oddziałach posiada zaplecze lokalowe pozwalające prowadzić działalność w komfortowych warunkach zarówno dla prawników jak i ich Klientów. Wszyscy partnerzy i pracownicy są dostępni za pośrednictwem internetu. Wspólnicy i współpracownicy władają najpopularniejszymi językami obcymi, w związku z tym spółka może zapewnić obsługę w języku niemieckim, angielskim i rosyjskim.

Partnerami Kancelarii są:

Aurelia Koksztys-Łuć, adwokat z Jeleniej Góry. Specjalizuje się w kompleksowej obsłudze podmiotów gospodarczych, w szczególności niemieckojęzycznych. Dodatkowo specjalizuje się w sprawach cywilnych oraz rodzinnych. Od 2004 r. została wpisana na listę adwokatów niemieckojęzycznych polecanych przez konsulat niemiecki i austriacki.

Bartosz Łuć, adwokat z Jeleniej Góry. Specjalizuje się w sprawach cywilnych odszkodowawczych oraz karnych związanych z dochodzeniem roszczeń odszkodowawczych. Dodatkowo prowadzi sprawy administracyjne.

Piotr Nachmann, adwokat z Jeleniej Góry. W latach 1995-1998 pracował naukowo na Uniwersytecie Wrocławskim. Specjalizuje się w kompleksowej obsłudze podmiotów gospodarczych oraz w sprawach cywilnych i pracowniczych. Dodatkowo prowadzi sprawy karne gospodarcze.

Tomasz Nowakowski, adwokat z Wrocławia. Reprezentuje spółkę we Wrocławiu. Specjalizuje się w sprawach cywilnych – odszkodowania i sprawy ubezpieczeniowe. Ponadto zajmuje się obsługą podmiotów gospodarczych. Biegle włada językiem angielskim.

Wszyscy partnerzy jako adwokaci podejmują się prowadzenia spraw karnych jako obrońcy bądź pełnomocnicy.

Współpracownicy:

Każdy z partnerów wspierany jest przez osobistego asystenta. Spółka stale współpracuje z młodymi prawnikami i aplikantami adwokackimi. Ponadto stale współpracujemy z adwokatami i radcami prawnymi aplikującymi do przyjęcia do spółki.

ADWOKACKA SPÓŁKA PARTNERSKA ŁUĆ, NACHMANN, NOWAKOWSKI I KOKSZTYS

ul. Grottgera 12/1
58-500 Jelenia Góra
Tel.: + 48 75 753 56 30
Handy: + 48 600 43 22 53
Fax: + 48 75 753 56 40
e-mail:
kancelaria@adwokaci-online.pl

Oddział:
ul. Ruska 43/44 II. piętro,
50-079 Wrocław
tel. + 48 71 795 6650,
tel. + 48 71 798 7600
e-mail: sekretariat@ns-kancelaria.pl

Strona internetowa:
www.adwokaci-online.pl

KATOWICE · WARSZAWA

Adwokaci i Radcowie Prawni Spółka Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy

Adwokaci i Radcowie Prawni Spółka Komandytowa Izabella Żyglicka i Wspólnicy to zespół wyjątkowych ludzi pracujących z pasją i chętnie podejmujących nowe wyzwania. Bogate doświadczenie, szeroka i stale aktualizowana wiedza oraz zaangażowanie naszych prawników pozwalają nam skutecznie doradzać Klientom i współtworzyć ich sukces. Zaufanie naszych Klientów budujemy w oparciu o indywidualne podejście do każdego z nich i przekazywanych nam spraw. Dewizą Kancelarii jest kompleksowość, profesjonalizm i najwyższa jakość świadczonych usług.

Zapewniamy obsługę kompleksowych przedsięwzięć gospodarczych, restrukturyzacji, przekształceń własnościowych, procesów inwestycyjnych, badań due diligence, operacji na rynku kapitałowym, a także negocjacji gospodarczych i mediacji.

Jako Autoryzowany Doradcą Rynku New Connect, przygotowujemy młode, prężne firmy do przekształcenia się w spółki akcyjne i pomagamy im w zdobyciu zaufania potencjalnych inwestorów. Naszymi partnerami są tak znane i szanowane organizacje jak Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych (SII).

Nasza główna siedziba mieści się w Katowicach, w nowoczesnym budynku ALTUS, a w Warszawie, w budynku Warszawskiego Centrum Finansowego znajduje się nasz Oddział.

Prowadzimy obsługę prawną w języku angielskim, niemieckim, francuskim, czeskim i rosyjskim.

Kancelaria posiada certyfikaty:

Partnerami Kancelarii będącymi Członkami Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK są radcowie prawni Izabella Żyglicka i Leszek Paterek.

Izabella Żyglicka
radca prawny

i.zyglicka@kpr.pl

Izabella Żyglicka jest partnerem zarządzającym i współnikiem Kancelarii. W 1996 roku ukończyła Uniwersytet Śląski, Wydział Prawa i Administracji, Kierunek Prawo. W latach 1996-1997 studiowała w Ecole Nationale de Mines w Nancy (Francja) – *Restrukturyzacja i modernizacja przemysłu i regionu*. Działalność zawodową w dziedzinie obsługi przedsiębiorców rozpoczęła w 1996 r. Głównymi obszarami jej działalności są: fundacje i stowarzyszenia, fuzje i przejęcia, obsługa firm zagranicznych, prawo działalności hotelarskiej, prawo informatyczne (IT), prawo spółek i holdingów,

prawo własności intelektualnej, prawo zamówień publicznych, rynek kapitałowy i finansowy oraz zwalczanie nieuczciwej konkurencji. Posługuje się biegle językiem francuskim i angielskim.

Leszek Paterek
radca prawny

l.paterek@iurislink.pl

Leszek Paterek jest partnerem Kancelarii. W 1994 roku ukończył Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Prawa i Administracji, Kierunek: Prawo. Dotychczasowe doświadczenie zawodowe zdobywał w wykonywanej od 1997 roku obsłudze prawnej przedsiębiorców, w Sądzie Rejonowym: Wydziale Cywilnym Nieprocesowym, Wydziale Rejestru Zastawów, Krajowym Rejestrze Sądowym oraz Samorządowym Kolegium Odwoławczym. Prowadzi działalność zawodową dotyczącą głównie: fundacji i stowarzyszeń, fuzji i przejęć, odpowiedzialności członków Zarządów, postępowań grupowych, prawa spółek i holdingów, prawa upadłościowego i naprawczego oraz prywatyzacji i komercjalizacji. Włada biegle językiem francuskim i angielskim.

ADWOKACI I RADCOWIE PRAWNI SPÓŁKA KOMANDYTOWA
IZABELLA ŻYGLICKA I WSPÓLNICY

Siedziba:

Ul. Uniwersytecka 13 – budynek

Altus

40-007 Katowice

Tel.: +48 32 603 04 30,

+48 32 603 04 40

Fax: +48 32 603 04 35

e-mail: biuro@kpr.pl

Oddział:

Ul. Al. Jerozolimskie 53/212

00-697 Warszawa

Tel. +48 22 356 24 86

e-mail: warszawa@kpr.pl

Strona internetowa:

www.kpr.pl

KOSZALIN

Kancelaria Adwokacka Elżbieta Nowak

Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak aktywnie działa od grudnia 1990 r., jako jedna z pierwszych prywatnych kancelarii w Koszalinie. Od roku 2003 współpracuje z Kancelarią Adwokacką Andrzeja Nowaka, który prowadzi działalność w tym samym lokalu.

Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak zajmuje się

sprawami karnymi, cywilnymi, gospodarczymi, obsługą spółek prawa handlowego w zakresie prowadzonej przez nie działalności, zagadnieniami prawa europejskiego, a także sprawami rodzinnymi. Prowadzi kompleksową obsługę pozasądową i sądową.

Adwokat Andrzej Nowak prowadzi sprawy z zakresu prawa gospodarczego i karnego (w szczególności sprawy karne gospodarcze) oraz handlowego. Jest on autorem jednego z pierwszych komentarzy do Kodeksu Handlowego (Polski Dom Wydawniczy „Ławica” Warszawa/Poznań 1992 r.).

Współpraca oraz zatrudnienie w Kancelarii osób o stosownie wysokich kwalifikacjach zawodowych pozwala na kompleksową obsługę Klientów krajowych i zagranicznych, także w języku angielskim, francuskim i rosyjskim, zapewniając obsługę we wszystkich wskazanych dziedzinach prawa.

Kancelaria Adwokacka Elżbiety Nowak od wielu lat prowadzi obsługę Klientów krajowych i zagranicznych, świadcząc pomoc prawną i reprezentując podmioty zagraniczne w polskich spółkach prawa handlowego. Utrzymuje ścisły kontakt z wieloma adwokatami i radcami prawnymi, pracującymi w dużych kancelariach prawniczych polskich i zagranicznych, wymieniając doświadczenia i wiedzę przydatną do rozwiązywania konkretnych problemów prawnych.

Nadto w zakresie prac wykraczających poza zagadnienia bieżących zagadnień prawnych i ekonomicznych, Kancelaria korzysta z doradztwa biegłych księgowych, ekonomistów, a w przypadkach obligatoryjnego udziału, także z usług współpracujących z kancelarią tłumaczy przysięgłych języka angielskiego, niemieckiego, francuskiego oraz rosyjskiego.

Adwokat Elżbieta Nowak aktywnie działa na rzecz samorządu adwokackiego przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Koszalinie, jest członkiem Komisji Kształcenia Aplikantów Adwokackich przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie,

a także jest członkiem Komisji ds. Działalności Publicznej Adwokatury przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie.

KANCELARIA ADWOKACKA ELŻBIETA NOWAK

Ul. Zwycięstwa 147/2
75-950 Koszalin
Tel./Fax: + 48 94 346 20 46
Handy: + 48 601 726 280
e-mail: jurist@poczta.fm

elzbietanowak@adwokatura.pl
elzbieta.nowak@iurislink.pl

Strona internetowa:
www.kancelarie-adwokackie.org

LUBLIN

Kancelaria Adwokacka Sendeki i Partnerzy

Adwokat Piotr Sendeki prowadzi praktykę adwokacką od 1989 r. Zajmuje się głównie sprawami z zakresu prawa cywilnego. Specjalizując się w sprawach gospodarczych uczestniczy, jako doradca w procesach tworzenia nowych i przekształcaniach istniejących podmiotów gospodarczych, a także w bieżącej obsłudze prawnej spółek. Uczestniczył w postępowaniach prywatyzacyjnych i komercjalizacyjnych. Utrzymując związek

z prawem sądowym występuje, jako obrońca w procesach karnych, zwłaszcza w tych, w których z prawem karnym łączy się element cywilistyczny lub gospodarczy. Od 2006 roku jest wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej Mennica Polska S.A., notowanej na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych. Jest także arbitrem Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim.

Z uwagi na odbywane przez mecenasa Piotra Sendeki zagraniczne staże i praktyki zawodowe (m.in. w Ministerstwie Finansów Rządu Kanady, jako stypendysta *Canadian Bar Association*, a także w Holandii i Niemczech) oraz częste kontakty z klientami i adwokatami z innych krajów, Kancelaria ma doświadczenie w obsłudze Klientów zagranicznych. Świadcząc pomoc prawną zagranicznym osobom fizycznym i prawnym Kancelaria prowadzi obsługę w języku angielskim i niemieckim.

Partnerzy Kancelarii uczestniczą od lat w międzynarodowych konferencjach prawniczych z zakresu prawa gospodarczego (konfe-

rencje IBA) oraz ochrony praw człowieka (seminaria ELENA/ECRE oraz Komisji Praw Człowieka przy NRA, której Piotr Sendeki jest przewodniczącym). Zagadnienia ochrony praw człowieka, są ważnym elementem świadczonej przez Kancelarię pomocy prawnej. W ramach tej problematyki prowadzone są sprawy przed organami międzynarodowymi, takimi jak Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu.

Mecenas Piotr Sendeki współpracuje z innymi adwokatami, głównie swoimi wychowankami (byłymi aplikantami), w konkretnych sprawach, wymagających współdziałania większej liczby prawników w ramach spółki „Sendeki i Partnerzy”.

Aktualnie w Kancelarii zatrudnionych jest pięciu aplikantów, jedna osoba po zdaniem egzaminie adwokackim i dwie osoby niebędące prawnikami.

Kancelaria udziela nadto pomocy prawnej pro bono. Stałym beneficjentem świadczonej pomocy jest Lubelskie Hospicjum dla Dzieci im. Małego Księcia. Adwokat Piotr Sendeki poświęca się także pracy w samorządzie adwokackim: w latach 2001-2007, jako skarbnik, a następnie wiceprezes NRA. Wchodząc w skład obecnej kadencji NRA udziela się w pracach Komisji Legislacyjnej. Ponadto w latach 2007-2010 i w obecnej kadencji pełni funkcję Dziekana Izby Adwokackiej w Lublinie.

KANCELARIA ADWOKACKA SENDECKI I PARTNERZY

Ul. Ogrodowa 10/2, 20-075 Lublin
Tel.: + 48 81 534 20 76
Fax: + 48 81 534 55 36

e-mail: info@sendeki.pl
piotr.sendeki@adwokatura.pl
piotr.sendeki@iurislink.pl
lublin@iurislink.pl

ŁOMŻA

Adwokat Ewa Krasowska

Jestem adwokatem od 1985 r., po ukończeniu aplikacji sędziowskiej i aplikacji adwokackiej.

Kancelaria Adwokacka Adwokat Ewa Krasowska działa od kilkunastu lat w siedzibie jak niżej, a od 1992 r. jako Kancelaria indywidualna. W Kancelarii pracuje dwoje aplikantów. Profil działania Kancelarii dostosowany jest do miejscowego zapotrzebowania na usługi prawne, dlatego też Kancelaria obsługuje przede wszystkim osoby fizyczne.

Specjalizuje się w sprawach rodzinnych, cywilnych – spadkowych.

W Kancelarii prowadzone są też sprawy karne.

W zakresie działalności Kancelarii udzielane są porady prawne *pro bono*.

Od kilkunastu lat adwokat Ewa Krasowska jest członkiem władz

samorządowych – w tym członkiem Naczelnej Rady Adwokackiej trzeciej kadencji.

W tym czasie pełniła funkcję Sekretarza NRA, była wizytatorem Centralnego Zespołu Wizytatorów oraz pracowała w Komisji Szkolenia Aplikantów Naczelnej Rady Adwokackiej. W obecnej kadencji zasiada w Prezydium NRA sprawując funkcję Rzecznika Dyscyplinarnego. Ponadto aktywnie udziela się w pracach Komisji Doskonalenia Zawodowego i Kształcenia Aplikantów Adwokackich, jako jej Wiceprzewodnicząca.

ADWOKAT EWA KRASOWSKA KANCELARIA ADWOKACKA

Siedziba:

Ul. Dworna 23a

18-400 Łomża

Tel./Fax: + 48 86 216 46 03

Handy: + 48 602 121 239

e-mail:

ewa.krasowska@adwokatura.pl

ewa.krasowska@iurislinsk.pl

Filia:

ul. Dworna 18

18-400 Łomża

Tel./Fax: + 48 86 216 48 26

ŁÓDŹ

Kancelaria Adwokacka Jerzy Szczepaniak i Partnerzy

Zespół Kancelarii Adwokackiej Jerzy Szczepaniak i Partnerzy

Kancelaria Adwokacka Jerzego Szczepaniaka rozpoczęła swoją działalność w czerwcu 1989 roku i jest jedną z pierwszych prywatnych Kancelarii Adwokackich działających na łódzkim rynku. W ramach Kancelarii Adwokackiej Jerzego Szczepaniaka działają adw. Anna Kowalkiewicz i adw. Anna Szczepaniak.

Adwokat Jerzy Szczepaniak wykonuje zawód adwokata od 1979 roku, po uprzednim odbyciu aplikacji sądowej, dwuletnim wykonywaniu funkcji sędziego w Sądzie Rejonowym i odbyciu aplikacji adwokackiej.

Głównym obszarem działalności zawodowej Kancelarii jest szeroko rozumiane prawo cywilne i gospodarcze zarówno w zakresie doradztwa prawnego, jak i sporów sądowych.

Kancelaria ma bogate doświadczenie w pomocy prawnej udzielanej zarówno dużym firmom, w tym międzynarodowym koncernom, jak i przedsiębiorcom prowadzącym indywidualną działalność. Szczególne doświadczenia wiążą się z praktyką w zakresie ochrony praw autorskich, ochrony dóbr osobistych, prawa własności przemysłowej, a także zawieraniem i realizacją wszelkiego rodzaju umów gospodarczych. Kancelaria prowadzi sprawy powierzane przez osoby fizyczne w zakresie prawa cywilnego (w tym prawa rodzinnego, spadkowego i rzeczowego), prawa karnego, prawa finansowego, prawa ubezpieczeń społecznych i prawa medycznego.

Obsługujemy na zasadzie stałych zleceń, a także doraźnie zarówno firmy międzynarodowe (z Belgii, Niemiec, Włoch, Szwajcarii), jak i Klientów z Polski.

Adwokat Jerzy Szczepaniak jest wieloletnim członkiem organów samorządowych Adwokatury – Okręgowej Rady Adwokackiej w Łodzi, a także sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury poprzedniej kadencji.

Kancelaria jest fundatorem stypendiów dla młodych prawników z Polski i zagranicy.

Kancelaria świadczy pomoc prawną *pro bono*, czego wyrazem jest m.in. udzielanie od stycznia 2010 r., co tygodniowo w łódzkim oddziale *Gazety Wyborczej* bezpłatnych porad prawnych.

Obecnie Kancelaria zatrudnia 3 prawników, przy czym każdy z młodszych prawników ma kilkuletnie doświadczenie zawodowe, w tym występowanie przed sądami.

Kancelaria współpracuje z renomowaną Kancelarią Patentową oraz Kancelarią Doradztwa Gospodarczego, a także z zagranicznymi Kancelariami z Niemiec, Holandii, Włoch i Belgii.

Priorytetem Kancelarii jest świadczenie usług na wysokim poziomie prawniczym. Kancelaria jest wyposażona w nowoczesną i profesjonalną infrastrukturę techniczną. Z naszymi Klientami porozumiewamy się w języku angielskim i niemieckim.

Partnerzy Kancelarii:

Adwokat Anna Kowalkiewicz – specjalizuje się w sprawach cywilnych, rodzinnych, gospodarczych, prawa pracy. Posiada bogate doświadczenie z zakresu kompleksowej obsługi prawnej firm i Klientów indywidualnych. Reprezentuje Klientów przed sądami powszechnymi, organami ścigania oraz instytucjami państwowymi. Posiada biegłą znajomość języka angielskiego, w tym prawniczego oraz języka niemieckiego w stopniu komunikatywnym.

Adwokat Anna Szczepaniak – krąg jej zawodowych zainteresowań obejmuje w szczególności prawo cywilne, prawo pracy, prawo

rodzinne oraz prawo gospodarcze. Posługuje się biegle językiem angielskim oraz niemieckim. Posiada doświadczenie z zakresu obsługi prawnej firm i klientów indywidualnej.

Adwokat Marcin Rębowski – posiada sześciolate doświadczenie w kompleksowej obsłudze podmiotów gospodarczych oraz Klientów indywidualnych. Jego specjalizacja obejmuje również prawo rodzinne oraz prawo medyczne, wokół których koncentrują się jego zainteresowania naukowe.

ŁÓDŹ

Kancelaria Radcy Prawnego Zygmunt Wieszczyk

Kancelaria powstała w listopadzie 2003 roku. W działalności Kancelarii wykorzystywana jest praktyczna wiedza, umiejętności i doświadczenie prowadzącego – radcy prawnego Zygmunta Wieszczyka, który przez wiele lat samodzielnie zarządzał różnymi podmiotami

gospodarczymi i stowarzyszeniami albo doradzał ich Zarządom lub właścicielom w sprawach organizacyjnych, prawnych i finansowych.

Kancelaria świadczy usługi podmiotom gospodarczym – osobom fizycznym i prawnym, w zakresie pełnej obsługi prawnej, organizacyjnej, zarządzania i consultingu.

Prawnicy kancelarii są członkami Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK zrzeszającego adwokatów i radców prawnych z terenu całej Polski. Kancelaria współpracuje z kancelariami prawniczymi z krajów Unii Europejskiej, z biurami rachunkowymi, doradcami podatkowymi, firmami consultingowymi, biegłymi rewidentami oraz z firmami windykacyjnymi.

W bieżącej działalności na rzecz i w interesie naszych Klientów:

- pomagamy – przy tworzeniu, przekształcaniu, łączeniu oraz rejeestracji spółek, stowarzyszeń, fundacji;
- doradzamy – podczas prowadzenia, restrukturyzacji albo likwidacji działalności gospodarczej;

KANCELARIA ADWOKACKA JERZY SZCZEPANIAK I PARTNERZY

Ul. Zamenhofa 20/2
90-510 Łódź
Tel.: + 48 42 632 52 25
Handy: + 48 668 837 637
Fax: + 48 0 42 632 76 96
e-mail: jerzy_szczepaniak@kancelaria-adwokacka.net.pl

info@iurislink.com
jerzy.szczepaniak@iurislink.pl
annakowalkiewicz@iurislink.pl
a.szczepaniak@iurislink.pl
Strona internetowa:
www.kancelaria-adwokacka-lodz.pl

- prowadzimy negocjacje – z kontrahentami naszych Klientów;
- przygotowujemy lub opiniujemy – umowy, oferty, pisma urzędowe, wnioski unijne itp.;
- dokonujemy analiz i prognoz – rozwojowych, finansowych, ryzyka inwestycyjnego itp.;
- sporządzamy biznes plany – rozwojowe, inwestycyjne, restrukturyzacyjne, naprawcze i układowe;
- uczestniczymy i pomagamy – w sporządzaniu wniosków kredytowych i unijnych;
- reprezentujemy Klientów – w postępowaniach sądowych, administracyjnych i egzekucyjnych;
- podejmujemy działania – pojednawcze albo windykacyjne w celu skutecznego wyegzekwowania należności;
- podejmujemy się – czasowego nadzoru nad majątkiem klienta albo zarządzania firmami naszych Klientów;
- chronimy prawa – osobiste, autorskie oraz dotyczące własności przemysłowej;
- udzielamy porad i opinii prawnych – także przez internet.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO ZYGMUNT WIESZCZYK

Ul. Marii Skłodowskiej-Curie 30/32 lok. 71
90-571 Łódź
Tel.: + 48 42 636 17 87
Handy: + 48 504 078 878
Tel./Fax: + 48 42 637 04 73
e-mail: zw@iurislink.pl
zygmunt.wieszczyk@iurislink.pl
Strona internetowa:
www.kancelaria-iurislink.pl

NOWY SĄCZ · KRAKÓW · GORLICE

Kancelaria Prawnicza Cabała Mazur Grochowska s.c.

Cabała Mazur Grochowska (CMG) spółka cywilna powstała w 2000 roku z połączenia indywidualnej kancelarii adwokackiej Stanisława Cabały i wspólnej Kancelarii adwokata Pawła Mazura oraz radcy prawnego Marty Grochowskiej. Ideą fuzji było stworzenie średniej wielkości firmy prawniczej, działającej aktywnie w regionie południowej Polski i świadczącej kompleksowe usługi dla podmiotów gospodarczych.

Obecnie firma liczy 10 osób (8 prawników w tym dwóch adwokatów, radcy prawnego, aplikanta radcowskiego i 3 aplikantów adwokackich), pracujących w siedzibie spółki w Nowym Sączu oraz jej oddziałach w Krakowie oraz Gorlicach. Kancelaria świadczy stałą obsługę prawną dla kilkudziesięciu polskich i zagranicznych spółek prawa handlowego, spółek cywilnych i osób fizycznych, prowadzących różnorodną działalność gospodarczą: w przemyśle ciężkim, transporcie i spedycji, przetwórstwie, budownictwie,

informatyce, energetyce, handlu i usługach. Główny obszar zainteresowań i działalności kancelarii to prawo cywilne i gospodarcze, prawo spółek, inwestycje zagraniczne, prawo pracy oraz restytucja mienia.

Kancelaria prowadzi znaczącą liczbę sporów sądowych przed sądami powszechnymi i polubownymi. Jest pełnomocnikiem Komisji Europejskiej w postępowaniu karnym toczącym się w Krakowie. CMG współpracuje również z uznanymi biurami prawnymi w innych miastach Polski oraz poza jej granicami. Kancelaria udziela również pomocy prawnej Klientom indywidualnym, prowadząc sprawy z zakresu prawa cywilnego, karnego i administracyjnego. Oddział krakowski Kancelarii zajmuje się głównie obsługą podmiotów zagranicznych i pomocą dla firm polskich wchodzących aktywnie na rynek europejski.

Zespół Kancelarii:

7thidea.com

Stanisław Cabała
adwokat

ur. 1957 r., studia na Wydziale Prawa UJ ukończone w 1980 r., wpis na listę adwokatów w grudniu 1988 r. Preferencje zawodowe: prawo cywilne (prawo zobowiązań, nieruchomości, odszkodowania), gospodarcze (transport i spedycja, umowy budowlane, projekty finansowe), prawo karne (przestępstwa skarbowe, celne), prawo administracyjne. Członek Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie.

7thidea.com

Marta Trzaskoś-Grochowska
radca prawny

ur. 1960 r., studia na Wydziale Prawa UJ ukończone w 1984., wpis na listę radców prawnych w grudniu 1989 r. Studia podyplomowe z zakresu prawa europejskiego na UJ ukończone w 2004 r. Preferencje zawodowe: prawo pracy, prawo gospodarcze (przekształcenia i fuzje spółek, prywatyzacja, upadłość, prawo energetyczne, umowy w przemyśle ciężkim).

Karolina Janowska – Niedziela, aplikant adwokacki

ur. 1981 r., studia na Wydziale Prawa URZ ukończone w 2005 r., studia licencjackie z zakresu Integracji Europejskiej ukończone w 2006 r., aplikacja adwokacka rozpoczęta w 2007 r. Preferencje zawodowe: prawo pracy i ubezpieczeń społecznych, prawo gospodarcze, cywilne oraz rejestracja podmiotów.

Paulina Kukła, aplikant radcowski

ur. 1983 r., studia na Wydziale Prawa UJ ukończone w 2007 r., aplikacja radcowska rozpoczęta w 2007 r., stypendystka Socrates-Erasmus

na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Tilburgu w Holandii, stypendystka Funduszu Stypendialnego Can-Pack S.A. na Wydziale Nauk Prawnych Akademii Kijowsko-Mohylańskiej w Kijowie na Ukrainie. Preferencje zawodowe: prawo gospodarcze i cywilne, umowy handlowe, reprivatyzacja oraz prawo ochrony środowiska. Biegłe posługuje się językiem angielskim, językiem rosyjskim – w stopniu komunikatywnym.

Kinga Pikor-Rola

specjalista ds. windykacji należności sądowych, studia na Wydziale Prawa UŚ ukończone w 2003 r. Preferencje zawodowe – windykacja, prawo cywilne, gospodarcze, rejestracja podmiotów w KR

KANCELARIA PRAWNICZA CABAŁA MAZUR GROCHOWSKA S.C.

Siedziba Kancelarii
Ul. Pijarska 15, 33-300 Nowy Sącz
Tel.: + 48 18 442 21 37
Tel./Fax: + 48 018 443 76 87
e-mail:
cmg@cmg.com.pl

Oddział:
Ul. Topolowa 48/2, 31-506 Kraków
Tel./Fax: + 48 12 426 13 15
e-mail:
cmgkrakow@cmg.com.pl
krakow@iurislink.pl

Filia:
Ul. Michalusa 16, 38-300 Gorlice
Tel.: + 48 18 353 78 31
Tel./Fax: + 48 18 353 78 36
e-mail:
cmggorlice@cmg.com.pl
gorlice@iurislink.pl
marta.trzaskos-grochowska@iurislink.pl

Strona internetowa:
www.cmg.com.pl

PŁOCK

Kancelaria Adwokacka Joanna Kaczorowska

Adwokat Joanna Kaczorowska posiada ponad 20-letnie doświadczenie w zawodzie adwokata. Początkowo pracowała w Zespole Adwokackim nr 1 w Płocku, a od maja 1991 r. w Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej.

Kancelaria świadczy usługi prawne na rzecz osób fizycznych z ukierunkowaniem na spory sądowe, szczególnie z zakresu prawa cywilnego (m.in. zobowiązania, pr. rzeczowe, pr. spadkowe), zajmuje się problematyką prawa rodzinnego (sprawy z zakresu stosunków rodzice – dzieci, rozwodowe, małżeńskie majątkowe), a także prawem karnym.

Adwokat Joanna Kaczorowska ma doświadczenia procesowe i negocjacyjne.

Kancelaria zatrudnia stale 1 aplikanta adwokackiego, doraźnie współpracuje z innymi aplikantami adwokackimi, organizuje praktyki studenckie.

Kancelaria mieści się we wspólnym lokalu z Kancelariami adwo-

katów: Marii Skorupskiej, Małgorzaty Chojnackiej i Wojciecha Skorupskiego, z którymi współpracuje w świadczeniu pomocy prawnej.

Adwokat Joanna Kaczorowska aktywnie działa na rzecz samorządu adwokackiego. W kadencji 2007-2010 pełniła funkcję Skarbnika Naczelnej Rady Adwokackiej. W obecnej kadencji NRA zasiada w Komisji Doskonalenia Zawodowego i Kształcenia Aplikantów Adwokackich oraz Komisji Integracji Środowiskowej, Sportu, Turystyki i Wypoczynku. Od 2010 r. jest nadto Dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Płocku.

POZNAŃ

Adwokat Wojciech Celichowski

Kancelaria Celichowscy Służewska – Woźnicka sp. P. Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych

Kancelaria Celichowscy Służewska - Woźnicka Spółka Partnerska. Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych - świadczy doradztwo dla firm oraz osób fizycznych w kraju i za granicą. Doradzamy naszym Klientom w bieżącej działalności, w szczególności w zakresie prawa handlowego, cywilnego, prawa pracy i administracyjnego. Dokonujemy analizy i sporządzamy umowy handlowe oraz opinie prawne.

Doradzamy naszym Klientom przy zakładaniu firm oraz przekształcaniu formuły ich działania. Reprezentujemy Klientów przed sądami, urzędami i organami ścigania w zakresie prawa cywilnego, gospodarczego, rodzinnego, spadkowego, karnego i karno-skarbowego oraz prowadzimy procesy zmierzające do windykacji należności. Diagnozujemy i ustalamy stan prawny majątków przedsiębiorstw oraz nieruchomości na potrzeby wszelkich transakcji gospodarczych (*due diligence*). Obsługa ta dotyczy zarówno osób fizycznych, jednoosobowych przedsiębiorców, jak i spółek prawa handlowego. Prowadzimy obsługę prawną w językach polskim, angielskim, francuskim, niemieckim i rosyjskim.

Dla ułatwienia pracy i skoncentrowania naszych doświadczeń stworzyliśmy trzy departamenty:

1. Departament Przedsiębiorstw i Nieruchomości
2. Departament Sądowy
3. Departament Prawa Administracyjnego i Prawa Pracy

Kancelaria jest członkiem Kancelarii międzynarodowych PRAGMA - www.pragma.eu.com

Kancelaria jest członkiem Francuskiej Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie - www.ccifp.pl

POZNAŃ · WARSZAWA

Kancelaria CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni

O kancelarii

Jesteśmy niezależną Kancelarią o polskim kapitale. Od 18 lat świadczymy doradztwo dla osób fizycznych i prawnych w kraju i za granicą. Współpracujemy z audytorami, biegłymi rzeczoznawcami, rzecznikami patentowymi, tłumaczami przysięgłymi, notariuszami,

KANCELARIA ADWOKACKA JOANNA KACZOROWSKA

Ul. Kwiatka 37 lok. 1
09-400 Płock
Tel.: + 48 24 264 02 92
Handy: + 48 601 269 745
Tel./Fax: + 48 24 266 89 43

e-mail:
joanna.kaczorowska@adwokatura.pl
jo.ka@interia.pl
joanna.kaczorowska@iurislinsk.pl

Partnerem Kancelarii będącym Członkiem Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK jest adwokat Wojciech Celichowski.

Partner Zarządzający Kancelarii. Zawód adwokata wykonuje od 1989 r. Wcześniej wykonywał zawód radcy prawnego. W Kancelarii prowadzi Departament Przedsiębiorstw i Nieruchomości wspólnie z adwokatem Markiem Matyjaszczykiem. Specjalizuje się w prawie gospodarczym. Prowadzi i koordynuje prace zwłaszcza dla przedsiębiorców z Francji, francuskiego obszaru językowego oraz spółek z kapitałem zagranicznym. Doradza w zakresie rozpoczęcia działalności tych podmiotów w Polsce i prowadzi stałą obsługę prawną ich dalszej działalności. Zakładał m.in. jedną z sieci supermarketów, spółki produkcyjne i handlowe oraz inne osoby prawne (fundacje, stowarzyszenia, uczelnie wyższą). Negocjuje w imieniu Klientów znaczące kontrakty prawa handlowego, w tym związane z inwestycjami w nieruchomości. Przeprowadził szereg przekształceń własnościowych i skomplikowanych procedur z zakresu prawa handlowego dla inwestorów polskich i zagranicznych. Reprezentuje wierzycieli i dłużników w sprawach upadłościowych. Od 1979 do 1983 roku był asystentem w Zakładzie Prawa Cywilnego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pełnił przez wiele lat funkcję Prezesa Stałego Sądu Polubownego przy Wielkopolskiej Izbie Budownictwa, występował również jako arbiter i pełnomocnik strony w procesach przed sądami polubownymi. Jest wieloletnim wykładowcą i egzaminatorem prawa gospodarczego dla aplikantów adwokackich Wielkopolskiej Izby Adwokackiej w Poznaniu. Zna biegle język francuski i angielski.

CSP CELICHOWSCY SŁUŻEWSKA – WOŹNICKA SP. P. KANCELARIA ADWOKATÓW I RADCÓW PRAWNYCH

ul. Zakręt 26/2
60-351 Poznań
tel. + 48 61 852 32 61
fax. + 48 61 852-32-62

e-mail:
kancelaria@kancelaria-csp.pl

Strona internetowa:
www.kancelaria-csp.pl

naukowcami i ekspertami z wielu dziedzin.

Profil działania Kancelarii:

- analiza i diagnoza stanu prawnego przedsiębiorstw;
- obsługa procesów emisji akcji, sporządzanie dokumentów informacyjnych i prospektów emisyjnych w związku z ofertą publiczną

(IPO, NewConnect, kolejne emisje), negocjacje i obsługa prawna w procesie pozyskiwania inwestora strategicznego;

- przekształcenia formy prawnej działalności gospodarczej;
- fuzje i przejęcia;
- restrukturyzacja finansowa i organizacyjno – prawna (procesy oddłużania przedsiębiorstw, negocjacje z bankami, ZUS i innymi wierzycielami, zawieranie ugód itp.);
- przygotowanie i prowadzenie postępowań układowych, także w ramach upadłości;
- tworzenie aktów założycielskich spółek i aktów wewnętrznych podmiotów gospodarczych (umowy, statuty, regulaminy);
- prowadzenie spraw w zakresie ochrony konkurencji i konsumentów oraz zwalczania nieuczciwej konkurencji;
- kompleksowa obsługa prawną procesów inwestycyjnych w tym w nieruchomości;
- doradztwo w zakresie prawa pracy, w tym sporządzanie projektów regulaminów i zakładowych układów, zbiorowych pracy, ocena uprawnień i roszczeń pracowniczych oraz reprezentacja przed sądami pracy.

Kancelaria jest:

Autoryzowanym Doradcą na Rynku NewConnect

Partnerem Giełdy Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie w programach IPO.

Mariola Więckowska
radca prawny

mwieckowska@kancelaria-csw.pl, mariola.wieckowska@iurislinsk.pl

Wykonuje pracę radcy prawnego od roku 1990. Specjalizuje się w doradztwie prawnym dla realizacji strategii właścicielskiej przez przedsiębiorców. Obsługuje przekształcenia, fuzje, emisje akcji, wprowadzanie spółek na Giełdę Papierów Wartościowych i rynek NewConnect. Negocjuje w procesach pozyskania inwestorów i umowach towarzyszących pozyskaniu kapitału. Prowadzi zespół specjalistów Kancelarii w procesach diagnozowania stanu prawnego przedsiębiorstw, sporządzania prospektów emisyjnych i dokumentów informacyjnych. Jest wykładowcą i prelegentem na licznych konferencjach, gdzie prezentuje praktyczne aspekty doradztwa prawnego dla przedsiębiorców, w tym regulacje rynku kapitałowego. Specjalizację rozpoczęła od analiz i diagnoz stanu prawnego przedsiębiorstw w celu wyboru wariantu ich prywatyzacji oraz w charakterze doradcy Ministra Skarbu Państwa w procesach pozyskiwania inwestorów. W latach 90 – tych. prowadziła i przewodniczyła radom wierzycieli w bankowych postępowaniach układowych (np. Zakłady Automatyki Przemysłowej ZAP S.A. w Ostrowie Wlkp.). Zdobyła specjalizację w zakresie restrukturyzacji przedsiębiorstw związanych z finansowaniem ich działalności przez Wielkopolski Bank Kredytowy S.A. Nadzorowała działalność spółek prawa handlowego zasiadając w Radach Nadzorczych RELPOL S.A. z siedzibą w Zarach i ELZAB S.A. z siedzibą w Zabrze, ZAP – PETRO Sp. z o.o. w Ostrowie Wlkp., ATON – HT z siedzibą we Wrocławiu. Aktualnie zasiada w Radzie Nadzorczej spółki giełdowej TELL S.A. z siedzibą w Poznaniu. W procesach fuzji wykonała kompleksową obsługę prawną np. fuzji Cefarmu – Poznań z Polską Grupą Farmaceutyczną S.A. Uczestniczyła w obsłudze licznych procesów ofert publicznych,

w tym: TALEX S.A., PGF S.A., dwie emisje dla PBG S.A., TELL S.A., NFI PIAST S.A., BBI Development NFI S.A., HARDEX S.A., BBI ZENERIS S.A.

Tomasz Buczak
radca prawny

tbuczak@kancelaria-csw.pl,
tomasz.buczak@iurislinsk.pl

Wykonuje zawód radcy prawnego od 1999 roku. Związany jest z Kancelarią od lipca 2004 roku. Partnerem w Kancelarii jest od stycznia 2006 roku. Specjalizuje się w zagadnieniach związanych z funkcjonowaniem rynku kapitałowego – jest kluczowym prawnikiem Kancelarii w procesach IPO i SPO oraz ofertach niepublicznych, zarówno na rynku regulowanym, jak i na Rynku NewConnect. Doradza w sprawach związanych z wykonywaniem obowiązków informacyjnych oraz przestrzeganiem zasad ładu korporacyjnego przez spółki publiczne, a także kształtowaniem ustroju oraz funkcjonowaniem spółek prawa handlowego. Zajmuje się także obsługą przedsięwzięć związanych z pozyskiwaniem finansowania oraz procesów przekształcania, fuzji i restrukturyzacji. Prowadzi także sprawy z zakresu zwalczania nieuczciwej konkurencji. Ma znaczące doświadczenie w zakresie stosowania prawa bankowego i tworzenia produktów bankowych. Od roku 2005 zasiada w Radzie Nadzorczej giełdowej spółki TELL S.A. z siedzibą w Poznaniu.

Julita Ludwiniak
radca prawny

jludwiniak@kancelaria-csw.pl,
julita.ludwiniak@iurislinsk.pl

Wykonuje zawód radcy prawnego od 2001 roku. Doświadczenie zawodowe rozpoczęła od specjalizacji w zakresie prawa bankowego. Współuczestniczyła przy tworzeniu regulaminów produktów bankowych, wewnętrznych aktów korporacyjnych oraz negocjowaniu umów z zakresu rozwiązań informatycznych i teleinformatycznych. Własną praktykę zawodową prowadzi od roku 2002, świadcząc pomoc prawną podmiotom gospodarczym i osobom fizycznym w obszarze prawa cywilnego, handlowego i prawa pracy. Z Kancelarią stale współpracuje od lipca 2004 roku, a do grona Partnerów Kancelarii CSW dołączyła w styczniu 2006 roku. Specjalizuje się w prawie cywilnym i gospodarczym. Prowadzi obsługę procesów obejmujących analizę stanu prawnego przedsiębiorstw oraz zakładanie i rejestrację spółek prawa handlowego. W ramach Departamentu Obsługi Kapitału uczestniczy w wielu procesach przekształcania, fuzji i przejęć podmiotów gospodarczych oraz zajmuje się doradztwem i obsługą emisji akcji, szczególnie w zakresie publicznych emisji akcji (IPO, SPO). Ma również doświadczenie w prowadzeniu postępowań sądowych i windykacji wierzytelności, a także w zagadnieniach związanych z zamówieniami publicznymi, prawem pracy i prawem budowlanym. W zakresie jej zainteresowań zawodowych znajduje się także problematyka obejmująca ochronę praw konsumenta.

KANCELARIA CSW WIĘCKOWSKA I PARTNERZY RADCY PRAWNI

Ul. Mickiewicza 28
60-836 Poznań
Tel./Fax: + 48 61 852 18 15

e-mail:
kancelaria@kancelaria-csw.pl
csw.poznan@iurislinsk.pl

Biurowo w Warszawie
Al. Jerozolimskie 53, lok. 212
(II piętro)
00-697 Warszawa
Tel.: + 48 22 356 24 81
Fax: + 48 22 356 24 82
e-mail: warszawa@iurislinsk.pl
Strona internetowa:
www.kancelaria-csw.pl

SZCZECIN

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut-Odlanicki Spółka Partnerska

Zespół Kancelarii Radców Prawnych Biel, Judek Poczobut-Odlanicki Spółka Partnerska

Kancelaria Radców Prawnych Biel, Judek, Poczobut-Odlanicki Spółka partnerska powstała 1 maja 2006 r. w wyniku połączenia istniejących od wielu lat na rynku szczecińskim dwóch Kancelarii: Kancelarii Radców Prawnych Biel, Poczobut-Odlanicki spółka partnerska i Kancelarii Radcy Prawnego Krzysztofa Judka.

Naszą misją jest profesjonalne świadczenie kompleksowej pomocy prawnej. Głównym atutem naszej Kancelarii jest praca zespołowa. Każdy z Partnerów oraz Radców zatrudnionych w Kancelarii specjalizuje się w innej dziedzinie prawa, jednak ich ścisła współpraca pozwala mieć pewność, że powierzone nam zagadnienia prawne zostaną rozwiązane w sposób kompleksowy, terminowy i uwzględniający indywidualne potrzeby danego Klienta.

Do każdego z przedstawionych problemów opracowujemy indywidualną strategię działania i zapewniamy prowadzenie konkretnego zagadnienia przez specjalizującego się w danej dziedzinie prawnika.

Jednocześnie „Partner prowadzący” zapewnia bieżącą koordynację realizowanych projektów.

Z zachowaniem wysokich standardów profesjonalizmu Kancelaria świadczy pełen zakres usług, specjalizując się w Klientach prowadzących działalność gospodarczą.

Specjalizujemy się w prawie gospodarczym, spółdzielczym, samorządowym, administracyjnym, handlowym, w tym przekształcenia i wejścia na NewConect, farmaceutycznym i bankowym. Posiadamy komórkę windykacji. Aktualnie zespół osobowy Kancelarii składa się z 11 radców prawnych, 8 aplikantów radcowskich, oraz 2 osób obsługi biura Kancelarii. Kancelarię obsługuje biuro rachunkowo-księgowe doradców podatkowych oraz firma informatyczna. Posługujemy się językiem angielskim, niemieckim.

Partnerem Zarządzającym Kancelarii jest Mec. Sławomir Poczobut – Odlanicki.

Partner Zarządzający:

Sławomir Poczobut-Odlanicki
radca prawny

sławomir.odlanicki@radcy.szczecin.pl
sławomir.poczobut_odlanicki@iurislink.pl

Ukończył w 1989 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Gdańskiego. W 1991 roku zdał egzamin sędziowski, a w 1993 roku rozpoczął pracę w Departamencie Prawnym Centrali Pomorskiego Banku Kredytowego

S.A. Od 1995 roku jest radcą prawnym.

Specjalizuje się w szeroko pojętym prawie gospodarczym, ze szczególnym uwzględnieniem prawa bankowego, prawa papierów wartościowych, ustaw antymonopolowych i postępowań o udzielenie zamówienia publicznego. Był sędzią Sądu Giełdowego przy Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. przez dwie kadencje i sędzią Sądu Polubownego przy Centralnej Tabeli Ofert S.A. w Warszawie

Partnerzy Kancelarii:

Anna Biel
radca prawny

anna.biel@radcy.szczecin.pl
anna.biel@iurislink.pl

Ukończyła w 1984 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego. Do 1988 roku aplikant, asesor, a następnie sędzia Sądu Rejonowego w Legnicy. Od 1988 roku radca prawny, a także adwokat (nie wykonujący zawodu), do 1994 r. w Legnicy, zaś od 1994 r. w Szczecinie. W Szczecinie rozpoczynała pracę w Departamencie Prawnym Centrali Pomorskiego Banku Kredytowego S.A., była także członkiem zespołu do spraw utworzenia Banku Hipotecznego S.A. z siedzibą w Szczecinie. Specjalizacja: prawo handlowe, bankowe, farmaceutyczne. Wieloletni członek Rad Nadzorczych Spółek z udziałem Skarbu Państwa i Samorządu.

Hobby: literatura, narciarstwo, podróże, amatorskie filmy – magix

Krzysztof Judek
radca prawny

krzysztof.judek@radcy.szczecin.pl
krzysztof.judek@iurislink.pl

Ukończył w 1976 roku Wydział Prawa Uniwersytetu Poznańskiego, do 1998 r. adwokat, a następnie radca prawny. Specjalizuje się w prawie gospodarczym, w szczególności handlowym oraz w prawie spółdzielczym i administracyjnym. Hobby: podróże

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH BIEL, JUDEK, POCHOBUT-ODLANICKI SPÓŁKA PARTNERSKA

Ul. Piotra Skargi 23
70-487 Szczecin
Tel.: + 48 91 431 67 80
Tel./Fax: + 48 91 484 18 46

e-mail:
kancelaria@radcy.szczecin.pl
szczecin@iurislink.pl

Strona internetowa:
www.radcy.szczecin.pl

WARSZAWA

Kancelaria Adwokacka Adwokat Emil Zalewski

Adwokat Emil Zalewski prowadzi indywidualną kancelarię adwokacką.

W działalności zawodowej zajmuje się prawem własności intelektualnej, koncentrując się na sprawach z zakresu prawa autorskiego, prawa własności przemysłowej oraz prawa prasowego, jak również na sprawach o ochronę dóbr

osobistych osób fizycznych i osób prawnych. Doradza artystom, autorom, twórcom telewizyjnym oraz przedsiębiorcom.

Praktykę prowadzi także w sprawach cywilnych z zakresu prawa rzeczowego, spadkowego, zobowiązań – z uwzględnieniem obrotu gospodarczego, oraz w sprawach karnych i karno-skarbowych. Swoje zainteresowania skupia również na problematyce procesu inwestycyjnego – prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego, reprezentując klientów w postępowaniach administracyjnych.

Adwokat Emil Zalewski jest absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 2005 – 2008 odbywał aplikację sądową przy Sądzie Okręgowym w Słupsku, zakończoną egzaminem sędziowskim, złożonym w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku we wrześniu 2008 roku.

Przed założeniem indywidualnej kancelarii Emil Zalewski współpracował z jedną z renomowanych gdańskich kancelarii, gdzie zdobywał doświadczenia procesowe i negocjacyjne.

Kancelaria Adwokacka Emila Zalewskiego mieści się w warszawskim biurze Kancelarii CSW Więckowska i Partnerzy Radcy Prawni.

Emil Zalewski włada biegle językiem angielskim.

KANCELARIA ADWOKACKA EMIL ZALEWSKI

Aleje Jerozolimskie 53 lok. 212
00-697 Warszawa
Tel.: +48 22 356 24 81

Mobile: 603 056 640
Fax: + 48 22 356 24 82
e-mail: emilzalewski@poczta.onet.pl

BERLIN

Kancelaria Adwokacka Schirp Schmidt-Morsbach Neusel

Adwokat Wolfgang Schirp – Członek
Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK

Rozległe i wyczerpujące doradztwo prawne w zakresie inwestycji kapitałowych i budowlanych oraz związanych z nieruchomościami, pracą i gospodarką.

Od 2001 roku Kancelaria Schirp Schmidt-Morsbach Neusel doradza swoim Klientom we wszelkich aspektach dotyczących lokaty kapitału, zwłaszcza w zakresie dotyczącym funduszy powierniczych, lokowania środków finansowych w nieruchomościach i funduszach medialnych oraz w sprawach prywatnego prawa budowlanego. W naszej Kancelarii

pracują poza tym specjaliści z dziedzin: prawa spółek handlowych, prawa podatkowego, prawa upadłościowego, prawa architektonicznego i inżynierskiego, prawa pracy, prawa konkurencji oraz prawa najmu. Naszym Klientom oferujemy również współpracę z notariuszem wyspecjalizowanym w dziedzinach prawa nieruchomości gruntowych i wykonawstwa budowlanego.

Kompetencja przez specjalizację.

Doradztwo prawne na najwyższym poziomie gwarantujemy poprzez wysoką specjalizację w wybranych dziedzinach prawa. Ponadto udzielamy naszym Klientom oraz różnym instytucjom fachowych porad jako referenci. Adwokaci naszej Kancelarii są autorami licznych publikacji przeznaczonych zarówno dla prawników jak i laików.

Odkrywamy nowe drogi.

Nowatorska praca naszego zespołu adwokackiego pozwala sprostać nowym wyzwaniom i nowym potrzebom naszych klientów. Dużym sukcesem stało się uznanie naszych poglądów prawnych przez Trybunał Federalny.

KANCELARIA ADWOKACKA SCHIRP SCHMIDT-MORSBACH NEUSEL

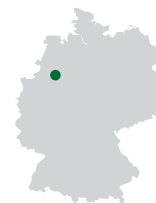
Ul. Dorothenstrasse 3
10117 Berlin, Niemcy
Tel.: + 49 030 32 76 170
Fax: + 49 030 32 76 1717

e-mail: info@ssma.de

Strona internetowa:
www.ssma.de

Odpowiedzialną za utrzymywanie kontaktu z Klientami z Polski jest Sara Kulus. Prosimy o przesyłanie wiadomości za pośrednictwem poczty e-mail na adres s.kulus@gmx.de.

MÜNSTER

ASP Kancelaria Adwokacka

Historia

ASP Kancelaria Adwokacka powstała na początku 2006 r., jako nowa forma współpracy dotychczas współpracujących ze sobą adwokatów. Siedziba Kancelarii mieści się w centrum historycznego miasta Münster. Ponieważ prawne problemy często wiążą się z pytaniami w sprawie podatków jesteśmy zadowoleni, że współpracujemy z doradcami podatkowymi.

Wymagania

Priorytetem Kancelarii jest szybkie, konsekwentne i twórcze osiągnięcie zamierzonych celów prawnych i ekonomicznych naszych Klientów. Jesteśmy przekonani, że cel ten może zostać osiągnięty jedynie poprzez wysoką specjalizację. Jesteśmy świadomi, że coraz bardziej zyskują na znaczeniu ponadnarodowe problemy prawne. Staramy się pomóc w rozwiązywaniu tych problemów poprzez bliskie kontakty i współpracę z kancelariami w innych państwach. Widzimy ważną funkcję porad prawnych w osiąganiu konstruktywnych porozumień, których celem jest już na wstępie zapobiegawcze eliminowanie sporów prawnych, co pozwala zaoszczędzić czas i koszty. Jeżeli jednak interes klienta będzie wymagał sporu sądowego, wówczas jesteśmy gotowi reprezentować jego interesy na drodze sądowej w celu osiągnięcia optymalnego rozstrzygnięcia.

Przyszłość

Jak każda działalność zawodowa, tak i w świadczenie usług prawnych podlega ciągłym zmianom. Szybkość tych zmian stale wzrasta poprzez pojawienie się nowych globalnych mediów takich, jak internet oraz doskonalenie środków komunikacji. Nie zamykamy się przed tymi zmianami lecz staramy się je aktywnie oraz konstruktywnie wykorzystywać. Dlatego jednym z głównych punktów naszej działalności jest świadczenie usług prawnych w zakresie „nowych mediów” i internetu.

Partnerzy Kancelarii:

Stephan Pahl
adwokat

Członek Stowarzyszenia Prawników IURIS LINK

Specjalizuje się w zakresie:

- prawa jeździeckiego;
- prawa konkurencji;
- prawa o ruchu drogowym;
- prawa własności;
- prawa spółek;
- prawa pracy.

ASP KANCELARIA ADWOKACKA

Ul. Hammer Straße 138-140

48153 Münster, Niemcy

Tel.: +49 251 55 0 65

Fax: +49 251 484 23 90

e-mail: kanzlei@asp-anwaelte.de

Strona internetowa:

www.stephanpahl.de

Władysław Garnik, bez tytułu, 2007, fot. Agata Wójtowicz

Fundacja Unikat działa już drugi rok na rzecz kultury i sztuki, a jej priorytetem jest popularyzacja i promocja współczesnej ceramiki unikatowej. Dotychczas w ramach działalności wystawienniczej udało nam się zorganizować aż cztery, duże wystawy na terenie Polski. Z ogromną radością pragnę się podzielić z Państwem informacją o tym, że dnia 10-go grudnia 2013 roku Fundacja organizuje pierwszą wystawę poza granicami kraju - w czeskiej Pradze. Zapraszam serdecznie na jej wernisaż 10.12.2013 o godzinie 18:00 w Instytucie Polskim; ekspozycję będzie można podziwiać do 5-go lutego 2014 roku. Gdyby jednak nie było możliwości obejrzenia jej w danym terminie, to nic straconego, w dalszej kolejności wystawa prezentowana będzie w stolicy Słowacji - Bratysławie.

Dzieląc się tą dobrą informacją, chciałabym w imieniu Fundacji Unikat serdecznie podziękować wszystkim darczyńcom za dotychczasowe zaufanie i wsparcie. Jeżeli chcielibyście Państwo poznać szczegóły naszej działalności, adresy i miejsca wystaw, zapraszam na stronę www.funadacjaunikat.pl; tam też znajdziecie sposoby wsparcia Fundacji.

Iwona Siewierska
prezes fundacji

